

KOMMUNISTISK POLITIK

STØT OAXACA

Nr. 22

10. årg.

2006

25. november -

8. december

Støttepris 12 kr.

TEMA: NYE GRÆNSER I MELLEMØSTEN?

- Vi bliver ved s. 2 ● Komplot mod sund energipolitik s. 3 ●
Offentligt ansatte måles og vejes s. 4 ● Opbrud til venstre s. 6 ●
Det ny Clarté s. 8 ● Servicedirektivet s. 10 ● Når dampbad bliver en trussel s. 11 ●
Et nyt ord i sproget s. 12 ● Projektet for et 'Nyt Mellemøsten' s. 14 ●
Det "kommunistiske masseparti", der forsvandt s. 18 ●
Apropos stiftelsen af 'Kommunistisk Parti' s. 20 ● Debat s. 22 ● Rødt kabinet? s. 24

Vi bliver ved!

KOMMUNISTISK POLITIK

Der er ikke noget at komme efter, siger Fogh, Bertel Haarder og Claus Hjort Frederiksen. De siger det alle sammen: Velfærden er steget under VK-regeringen siden 2001. *Gå hjem, forældre og pædagoger! Gå hjem! Socialistiske ballademagere!*

Og de kan bevise det, sort på hvidt. Samtlige regeringskontorer flyder over med beregninger, der dokumenterer just det, og de flyder ad mærkelige kanaler ind i avisernes spalter og ud gennem de elektroniske medier.

” Velfærdsområdet er gennem de seneste år blevet tilført øgede ressourcer. Siden 2001 er det offentlige forbrug steget med ca. 22 mia. kr”, hedder det i regeringens seneste opstilling. Så hvad piver I for! Gå dog hjem!

Men folk går ikke hjem. Vi bliver ved. Når én kamp er afsluttet, starter en anden. Forældre og pædagoger blev afløst af gymnasieelever og gymnasielærere og andre uddannelsessøgende, der dokumenterede at der blev skåret ned hos dem – at velfærden blev barberet yderligere.

Og straks starter talkrigen igen. Alle andre tal end dem, som regeringens spindoktorer har sagt god for, er simpelthen propagandaløgne, alene opfundet for at genere Fogh, Bendtsen og Kjærsgård, og få regeringen til at gå af. Men det kan vi godt opgive: den går alligevel ikke af, og den bøjer sig heller ikke for ballademagere.

Det bliver givet mere ud til velfærd, og velfærden er blevet forbedret under VK. Og alligevel står folk der. Alligevel fremlægges andre beregninger. I august 2006 viste en undersøgelse, at

- 45 % mener at den offentlige sektor generelt er blevet dårligere

- 60 % at ældreplejen er blevet forringet

- 43 % at sundhedssektoren er dårligere.

Havde man specielt spurgt til om skoler og uddannelsessteder var blevet forringet, eller børneinstitutionsområdet var blevet dårligere under VK, så havde procenterne utvivlsomt bevæget sig lige så højt eller endnu højere op.

Regeringens regnekunster overbeviser ikke, simpelthen fordi der er tale om kunst. Hvordan måler man velfærd og evt. forringelser i det offentlige? Folk i almindelighed er

tilbøjelige til at mene, at hvis der kommer flere elever i klassen, hvis der bliver færre pædagoger pr. barn eller mindre tid til ældrepleje, så er det forringelser. Og det er netop oplevelsen af sådanne massive besparelser, som har fået danskerne til ikke at tro på Foghs forsikringer om den øgede velfærd.

Regeringen har det problem, at dens tal beviser noget andet end at velfærden er blevet forbedret. Tallene beviser heller ikke, at det offentlige forbrug er steget hurtigere og mere end det private, som den siger. Den snyder nemlig på vægten. Udviklingen i det offentlige forbrug skal nemlig måles reelt (dvs i de faktiske ydelser) og uden at medregne pris- og lønstigninger. Men det er det, regeringen gør. Den kan dokumentere, at der bruges flere penge på den offentlige sektor, men ikke at de er brugt til forbedring af velfærd.

Kendsgerningen er, at de er slugt af pris- og lønstigninger samt øgede omkostninger til bureaukrati og kontrol. Måler man de faktiske ydelser, så viser det sig, at det private forbrug i VK-regeringens tid steget dobbelt så hurtigt som det offentlige forbrug. Det offentlige forbrug steg årligt med 2,3 % i perioden 1995 til 2001, mens væksten under VK-regeringen har været 1,3 i perioden 2000 - 2007. Nærmest en halvering. Og en stigning på 2 pct. regnes faktisk som stagnation, alle tal derunder som reel tilbagegang.

Regeringens udgiftsloft med en ganske svag realvækst på 0,5 % årligt for offentlige ydelser (svarende til en stigning på 2 mia. kr. årligt) er ikke tilstrækkeligt til at undgå serviceforringelse. Uanset hvor meget den selv påstår noget andet.

For at opretholde uændret offentlig service skal realvæksten i de offentlige udgifter være mindst 1,2 pct. Udgiftsloftet er altså i sig selv ensbetydende til en årlig serviceforringelse på 0,7 pct. svarende til 3 mia. årligt. Lægges hertil de øgede behov for offentlige udgifter med den historiske udvikling og en ændret befolkningssammensætning med flere ældre er det klart, at stigningen må være endnu større, bare for at holde niveauet!

Derfor bliver ingen overbevist! Derfor vil der konstant være nye på Slotspladsen. Derfor bliver vi ved, og derfor kommer vi igen.

Redaktionen 21. november 2006

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 280 kr.

År (26 nr.) 480 kr.

Institutioner

½ år 360 kr. - 1 år 640 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 01.12.06

Komplot mod sund energipolitik

Det er blevet hipt selv i regeringskredsen at tale om energipolitik, allerede i år 2025 skal det være lidt bedre. Også SF udnævnte i foråret forureningen som *det vigtigste* politiske spørgsmål. Måske har de luret den tidligere amerikanske vicepræsident Al Gore, der har gjort det globale klima til en genvalgsstrategi. At klimaet bliver varmere og vildere hjulpet på vej af forurening, og at de fossile brændstoffer snart er brugt op - det er ved at være en fastslået kendsgerning.

Hele produktionen, hele infrastrukturen, næsten hele det militære isenkrum, og næsten al varme og el i private hjem, er i dag afhængig af den rigelige og billige adgang til fossilt brændstof. Denne afhængighed er ikke kun et tilfældigt udslag af den anarkistiske kapitalisme, den er støttet af horder af lobbyister fra de største giganter indenfor produktion af biler og olie.

I Danmark har hele efterkrigstiden været domineret af stigende privatbilisme og lukning af sporvogne, togbaner, gasværker mv., mens motorvejsprojekter dækker utrolige arealer landbrugsland og natur.

Den forudsigelige bilpest kvæler alle storbyer i verden. At aflevere børn, komme på arbejde og købe ind er et økonomisk og logistisk projekt, der er uoverskueligt for den lille familie, mens det har udviklet sig til en katastrofe for små virksomheder og deres krav til medarbejdere og leverandører om fleksibilitet. Næsten halvdelen af Danmarks befolkning har egen vogn, den samlede private bilpark når i slutningen af 2006 op på 2 mio. stk. Hertil kommer 421.000 varebiler og næsten 50.000 lastbiler.

Langt det meste kørsel er arbejdsrelateret, ting og arbejdskraft skal flyttes efter produktionens taktstok.

”Der er udsigt til en fortsat stigning i mængden af private biler og i særdeleshed lastbiler over de næste ti-tyve år. Derfor skal den kollektive trafik udbygges markant. Det betyder blandt andet højhastighedstog, letbaner, sporvogne og udbygning af cykelsti-

nettet. Prisen bliver 200 mia. kroner fordelt over de næste 30 år.”

Det er nogle af konklusionerne på en analyse, som Ingeniørforeningen IDA har gennemført.

Trafikingiørerne foreslår først og fremmest en udbygning og forbedring af den offentlige transport - herunder en større dækning, flere afgang og mere kvalitet. Ikke mindst i byerne - og ikke mindst i København. De ønsker også en kraftig udbygning af det landsdækkende jernbanenet, af det landsdækkende net af cykelstier i by og på land - og har derudover en halv snes forslag, som det vil være klogt at lytte til.

Fogh-regeringen har ræset i den modsatte retning sammen med de tidligere socialdemokratiske og borgerlige regeringer. Besøg din familie på den anden side af Storebæltsbroen hver weekend i bil, messes der. Der bygges stadig nye motorveje, offentlige trafikelskaber udliciteres, privatiseres og lukkes. Miljøvenlige biler har stadig en højere registreringsafgift end store firehjulstrækkere. Metro prestigeprojektet i København er et af de få tiltag, der må skrives på en positivliste.

Nu har regeringen annonceret, at den vil sadle til løsning af de mange problemer, man har skubbet foran sig. Der tales om en energistrategi og en

infrastruktur kommission. I kulissen har den danske olieindustrigigant A.P.Møller/Mærsk suffleret et nyt argument til kassemeisteren Thor Pedersen.

Finansministeren er ifølge Børsen bekymret for, om staten går glip af mange milliarder kroner, hvis målsætningerne bliver for håndfaste.

Biobrændstof er nemlig ikke pålagt de samme afgifter som for eksempel naturgas.

Er der i dag langt til glansbilledet af middelklasselivet i forstaden, er der kun ét at sige:

Det bliver værre!

At olien vil slippe op på et tidspunkt, er næsten alle måske indforståede med. På et tidspunkt vil olieproduktionen nå sit maksimum, og derefter vil det år efter år gå ned af bakke. Da olieklenderne er i privat eje, er der ingen der føler sig forpligtiget til at give et præcist billede af de ressourcer, der disponeres over - så derfor kan ingen sige hvilken dag olieproduktionen toppe.

Datoen er i virkeligheden heller ikke det vigtigste. Det centrale er, at den vil toppe, og forsætter efterspørgslen som i dag vil den stige, indtil toppen er nået. Altså jo længere der går, desto større forbrug - og desto større afhængighed desto større kollaps.

Omsat til danske forhold vil det betyde, at en stor del af den arbejdsrelaterede transport skal finde nye veje. Derfor er der ekstra grund til at kigge på den rapport som IDA har udarbejdet for at løse almindeligt og kraftigt voksende trafikkaos. Det er en god vurdering af prisen på at komme frem i en verden uden olie.

Finansministeren vil helst vente og se tiden an, og forære oliepengene væk.

Den dag olien er slut vil også verdens transport-infrastruktur med fragtskibe og store lastvognstog, skulle finde på en ny drivkraft.

Rettidig omhu betyder: Stjæl nu mens du kan.

-fsk

Foghs påskønnelse:

Offentligt ansatte måles og vejes

En hårdt trængt statsminister forsøgte på Venstres landsmøde op ad bakke at tilbageerobre tabt tillid med demagogisk tale om ”at have været for dårlige til at udtrykke anerkendelsen over for de offentlige ansatte” for derefter at fremkomme med endnu et undergravende forslag:

”Det er egentlig trist, at det skal være sådan, at når man arbejder med mennesker, så er vi ikke i stand til at påskønne og anerkende en dygtig indsats.” Og han henviste til et eksempel med en institution: ”De har gjort et godt stykke arbejde. De har skabt tilfredshed. Så skal de også have en påskønnelse for det, som kan mærkes kontant.”

Men statsministerens ”omsorg” for de offentligt ansatte lagde ikke op til, at området skulle mærke det kontant i form af flere hænder og penge til dette udsultede lavlønsområde. Her bruges en stadig større del af ressourcerne til det store bureaukrati med at ”dokumentere, måle og veje”. Et arbejde, som bl.a. indgår i deres projekter med at udlicitere stadig flere ydelser.

Derimod lagde statsministeren op til endnu et liberalistisk del og hersk-projekt med ideen om oprettelse af en pulje ”til særlig påskønnelse” – en fedterøvs-

fond, som ikke vil styrke arbejdsforholdene. Det er derimod et projekt, som kun yderligere vil være med til at undergrave fællesskab, solidaritet og samhørighed, der er ekstra vigtigt på områder, hvor der arbejdes med mennesker. Et projekt, som hvis det gennemføres, vil betyde, at stadig flere ansatte på grund af arbejdsforholdene søger væk til andre områder.

Resultatløn og fedterøvspuljer er ikke ideer, der kommer fra gulvplan, fra de ansatte, men er ledelsens og ofte pampernes projekter for at foregive retfærdighed og påskønnelse.

Foghs forslag, som reelt er et forslag til overenskomstreform ved de kommende overenskomstforhandlinger, blev ikke omgående skudt ned af de faglige ledere. Tværtimod stillede Dennis Kristensen, formand for FOA, sig forstående over for ideen i dette splittende projekt under forudsætning af, at det var ekstra midler, der blev tilført en sådan pulje.

Efter den offentlige debat om plejehjemsskandalerne fremlagde regeringen i sommer en såkaldt ”Kvalitetsreform – bedre service til borgerne”, hvor der tales meget om dokumentation, gennemsigtighed og lignende, altså ikke om mandskabsmæssig og økonomisk sikring med et generelt løft på området, men om at indrette sig for at få mere for de samme penge. En sang, der er hørt mange gange før, mens forholdene forfalder.

Regeringens nylige ide om resultatløns-reform og regeringens forslag til en såkaldt ”Kvalitetsreform – bedre service til borgerne” er begge udtryk for, at regeringen er blevet indhentet af virkeligheden med sine påstande om, at velfærden i det offentlige regi ikke forringes. En påstand, den store del af befolkningen ikke længere tror på, hvilket kom til udtryk ved de folkelige protester på landsplan med aktionerende pædagoger og forældre.

Det er initiativer, der sættes i søen i et forsøg på at dæmme op for utilfredsheden med forringelsen af den offentlige velfærdsservice. Og når virkeligheden trænger sig frem i medierne, lægges ansvaret på de ansatte.

'Kvalitetsreform': Hvad er det?

Regeringen forsøger med sit velfærdstunt ”Kvalitetsreform – bedre service til borgerne” at tilbageerobre dagsordenen i den stadig mere aktuelle debat om velfærden i Danmark som truer regeringens overlevelse på bare lidt længere sigt.

Med forslaget til ”kvalitetsreform”, der er fremlagt af regeringen i en debatpjece, forsøger den at gøre det umulige: at fastholde dens gamle mantra om, at velfærden i den nuværende regerings tid ikke er reduceret, men forøget – og lægger samtidig op til, at opgaven fremover stort set blot drejer sig om at tænke ”kreativt” indenfor næsten uændrede udgiftsrammer.

Regeringen opererer i Kvalitetsreformen med 5 områder, hvorigennem man

påstår man kan sikre mere for pengene:

Frit valg, brugerinddragelse og personligt ansvar; Sammenhængende service – med respekt for borgerne, Klare mål og ansvar for resultater; Nytænkning, konkurrence og mest kvalitet for pengene, Ledelse, medinddragelse og motivation.

Statsministerens ”påskønnelse” af de offentlige ansatte med forslag om ”resultatløn”, fedterøvspuljer til pædagoger og andre offentligt ansatte, er en del af hele dette tankegods, indeholdende effektivisering og velindpakkede forringelser - eller i bedste fald varm luft.

Selvom regeringen forsøger, får den det også fremover mere end svært ved at overbevise folk om, at skattestop og en evt. skattesækning ikke står i modsætning til velfærden

For regeringen er de offentlig ansatte en belastning, en omkostning hvor lønnen skal holdes endnu mere nede end på det private område. Eventuelle lønstigninger skal hentes ind i form af ekstra rationalisering og tempoopskrining. Også forskellige former for brugerbetaling står og banker på.

Socialdemokraterne tordner i øjeblikket frem i meningsmålingerne som ’velfærdsparti’ – selvom de har deltaget intenst i dens undergravning. Men deres erklærede og faktisk accept af Fogh og Co.s skattestop lægger overhovedet ikke op til en væsentlig anderledes politik på velfærdsområdet.

Det er deres indgåelse af ”velfærdforliget” med den trinvis afskaffelse af efterlønnen også et klart udtryk for.

Presses mere

Den ældgamle myte om ansættelse hos det offentlige som den "evige hvile" er for længst afgået ved døden efter årtiers strukturændringer, fyringer og rationaliseringer. At tempoopskruning og stress er et stort problem ikke mindst inden for det offentlige område, har en række skandaler i den udsultede plejesektor været med til at påvise.

En nylig undersøgelse, der er gennemført blandt 1.992 lønmodtagere for Ugebrevet A4, følger op på det billede, som allerede er tegnet, og påviser et entydigt billede af stress, tempo og højt arbejdspress overalt på arbejdsmarkedet. Men blandt de offentlige ansatte står det allerværst til, siger undersøgelsen.

Hele seks ud af ti ansatte i den offentlige sektor løber i øjeblikket stærkere, end de gjorde på samme tidspunkt sidste år. Til sammenligning er det 'kun' godt fire ud af ti privatansatte, der mener, at de er begyndt at løbe hurtigere end for et år siden.

Blandt undersøgelsens øvrige konklusioner er:

43 procent af de offentligt ansatte føler sig mere stressede nu end for et år siden. Blandt de privatansatte er det tilsvarende tal 30 procent.

Hver tredje ansatte i den offentlige sektor har inden for det seneste år fået sværere ved at få arbejds- og familieliv til at harmonere. For de privatansatte gælder problemstillingen lidt færre – nemlig hver fjerde.

Flere offentligt ansatte end privat ansatte har enten sagt deres job op på grund af for højt arbejdspress eller har overvejet at gøre det.

Når flere end hver anden medarbejder i undersøgelsen peger på, at de lige nu stresser mere eller meget mere end for et år siden, så skyldes det ifølge formand for HK/Kommunal Kim Simonson en kombination af en årelang nedslidning af den offentlige sektor og den igangværende kommunalreform.

Gymnasieprotester kulminerer

I flere uger har lærere og elever på de danske gymnasier blokeret skoler, nedlagt undervisning, samlet underskrifter, lavet spontane optog, sendt breve til undervisningsministeren, skrevet debatindlæg i aviserne og aktioneret i det offentlige rum

Tirsdag den 21. november kulminerede kampen mod besparelserne med demonstrationer i Odense, København og Aalborg samt aktioner i bl.a. Viborg og Århus. Op imod 100 gymnasier deltog.

Ungdomshuset giver baghjul

To medlemmer af De Konservative begyndte i slutningen af oktober at samle elektroniske underskrifter ind mod Ungdomshuset. Den Konservative indsamling fik en masse presseomtale og kom hurtigt fra start. Nogle uger efter oprettede en bruger af Ungdomshuset også en underskriftsindsamling. Den er nu langt foran de to folketingskandidaters.

På Nej til Ungdomshuset (<http://nejtilungdomshuset.underskrifter.dk>) kan man skrive under mod Ungdomshuset. Det er der 5.467, der har gjort pr. 21. november.

På Ja til Ungdomshuset (<http://jatilungdomshuset.underskrifter.dk>), der har eksisteret meget kortere tid og absolut ingen presseomtale fået, havde 8.483 på samme tidspunkt skrevet under på, at Ungdomshuset skal bevares - altså pt. mere end 3.000 underskrifter foran de Konservative.

- Vi har jo givet de borgerlige folketingskandidater totalt baghjul, siger

Anja fra Ungdomshuset.

Holger Sørensen og Claus Christiansen, der står bag den borgerlige protest, var også modstandere af Ungdomshuset, før de var med til at sælge til Faderhuset og skabe et ejendomsret-problem. Initiativet mod Ungdomshuset skal måske ses i sammenhæng med de to folketingskandidaters modstand mod f.eks. Christiania. De to indsamlere er i hvert fald klare i spytet om, hvad de ønsker i stedet. På Holger Sørensens hjemmeside skriver politikeren f.eks. følgende om sin vision for København:

"Jeg ønsker at gøre København til en attraktiv by for udenlandske virksomheder." Han skriver ikke noget om, hvad København skal være for dem, der bor i byen.

Claus Christiansen, forklarer på sin hjemmeside, at et af hans vigtigste udgangspunkter er at bekæmpe det, han kalder "højtråbende mindretal". Præcis hvilke mindretal Claus Christiansen vil bekæmpe, er uvist.

Opbrud – også til venstre

Samtale med Klaus Riis

Der er opbrud i det danske samfund og i dansk politik. Også blandt venstrekræfterne. Kommunistisk Politik's redaktør Klaus Riis giver her sin opfattelse af, hvor tingene står – og hvor de bevæger sig hen.

November 2006: Fogh-regeringen er i krise. Folk er trætte af krigspolitikken, folk er trætte af løgne og velfærdsnedskæringer. Året har været tumultagtigt – fra Muhammedkrisen i foråret, en af de største udenrigspolitiske kriser nogensinde, til de massive protester op til 'velfærdsreformen' før sommerferien, og et konstant ryk af folk på gaden op til folketingets åbning og efter. Hele byer har været i aktion – som Århus.

Nu påstår forskellige undersøgelser, at danskerne aldrig har stået længere til venstre end under en borgerlig regering, som har fulgt en amerikansk højrefundamentalistisk præsident i tykt og tyndt.

På venstrefløjens er der også nye udviklinger. Enhedslisten har opsamlet alle venstrefløjens grupperinger og partier, bortset fra de, som erklærer sig som kommunistiske. Og blandt de sidstnævnte sker der også ting og sager. DKP/ML har nedlagt sig selv og resterne er gået sammen med en udbryderfraktion fra KPiD og har dannet en ny organisation - 'Kommunistisk Parti'.

Klaus Riis var formand for det nu nedlagte DKP/ML fra 1978 til 97 og er nu medlem af ledelsen af Arbejderpartiet Kommunisterne og redaktør af Kommunistisk Politik. Hvad mener han om alle disse udviklinger?

KR: - Det er i al fald rigtigt, at der er tale om et kraftigt ryk mod venstre i de senere år. Og det er ikke isoleret til Danmark, der er tale om et generelt og globalt omsving, som først begyndte at blive synligt med 'antiglobaliseringsbevægelsen', men som for alvor har taget fart med den verdensomfattende modstand mod USA's og dets allieredes barbariske krige. Nu har 'krigen mod terror', krigen

fald', Sovjetunionens opløsning og etableringen af 'Den ny verdensorden', som Bush Senior proklamerede.

- *Men krigen er vel ikke den eneste faktor for venstredrejning? Desuden er der vel ikke bare retning mod venstre i disse år – og ideen om et andet samfund er jo afskrevet som utopi: Vi hænger på kapitalisme og imperialism, på godt og ondt?*

KR: - Det, vi har set og ser, er jo en skærpelse af klassekampen, en polarisering. Højrekræfterne har haft en herlig tid under Fogh, med krigsbegejstring og fremmedhad. Og den borgerlige propaganda har med Fogh i spidsen atter og atter gentaget, at klassekampen, utopierne og ganske særlig socialismen er død og væk for altid. Bare for et år eller to siden talte man også om, at massedemonstrationernes tid var definitivt forbi.

- De imperialistiske krige, disse barbariske åreladninger, får folk til at protestere. De skærper tingene, sætter dem på spidsen, tvinger folk i masseskala til at tage stilling til deres samfundssystem. Imperialismens nederlag i 1. verdenskrig efterfulgtes af et kraftigt revolutionært opsving, af en vellykket revolution. Anden verdenskrig endte med en styrkelse af socialismen og et opgør med kolonialismen. Jeg tror at netop 'krigen mod terror' er det stærkeste element i den radikaliserings og venstredrejning, der finder sted nu. Pudsigt nok 'glemmer' alle de borgerlige undersøgelser, analytikere og kommentatorer det, når de nu ævler om 'Foghs og Venstres krise'.

- Stærke bevægelser mod krig, mod den globale nyliberalistiske politik, der på den ene eller anden måde gennemføres i alle lande, og søgningen efter et andet system, en anden samfundsmode, en anden ramme for menneskelivet – det tror jeg er ret generelt og præger den politiske situation i de fleste lande, imperialistiske som undertrykte.

- *Hvordan ser du så Fogh og hans fremtid?*

KR: - Hans one-man-show på Venstres landsmøde må have gjort ondt i

maven på hans tilhængere. Det virkede i den grad passé, som en brugtvognsforhandler, som havde glemt salgsreplikken. Han spindoktorer må have haft en dårlig dag, eller også er tiden bare ved løbe fra ham. Hans budskaber lyder stadig mere hule. Folk vil ikke hans krige, de vender sig i stigende grad mod det oppustede fremmedhad, de er klar over, at han lyver lige så meget om velfærd som om Iraks masseødelæggelsesvåben. Et flertal har gennemskuet ham, og de lader sig ikke længere skræmme af spekulationen i terrorfrygt, 'de fremmede' og forløren danskhed.

Fogh har sin fremtid bag sig. Og han vil heller ikke få lov til at løbe fra sit ansvar for Danmarks inddragelse i en ulovlig krig. Han er et kriminelt tilfælde, og skal behandles som sådan.

- Socialdemokratiet og Helle Thorning-Schmidt ser jo ud til at være på vej mod et forrygende come-back. Det er dem, der sætter den politiske dagsorden, hedder det sig – og de har vundet slaget om velfærd. Hvad mener du?

KR: - Det er en kendsgerning, at Socialdemokraterne ikke har sat velfærdsdagsordenen. Den er i det hele taget ikke blevet sat i parlamentet, men på gaderne, udenfor folketinget. Og det er denne folkelige dagsorden, som siger, at *Nu er det nok!* som for alvor rykker. Da hundredtusind demonstrerede den 17. maj og advarede socialdemokraterne om at indgå i et 'velfærdsforlig' om pensioner, efterløn o.s.v. med Fogh, sked Helle Thorning Schmidt og Co. højt og flot på det – og deltog i den asociale nedslagtning. Og derefter gjorde de, hvad de kunne, for at forhindre protestbølgen i at manifestere sig igen. Hvis der er nogen, som æren for at sætte dagsordenen, tilkommer, så er det de unge – først og fremmest de uddannelsessøgende og deres organisationer, indbefattet arbejderungdommen, lærlingene – der har udløst en massebevægelse og en nødvendig massekamp. Under kapitalismen vil man selvfølgelig ikke kunne vinde enhver konkret kamp, afvise ethvert angreb fra et borgerskab, der altid er i offensiven. Alligevel er det disse kampe og de store bevægelser, der for alvor rykker.

- Socialdemokraterne har stukket velfærdsbevægelsen i ryggen, ligesom de stak krigsmodstanden i ryggen, og i

årevis har støttet dansk deltagelse i krig og besættelse i Irak og Afghanistan. Det er hadet til Fogh, som er blevet stadig stærkere, der flytter stemmer til S – det er ikke partiets egen fortjeneste. Af uransagelige grunde støttes det jo af SF og EHL, sådan at venstredrejningen til en vis grad stopper op ved Socialdemokratiet. Taburetkløen har grebet SF, og Enhedslisten kan bare ikke finde på andet.

- Hvad er så efter din mening forklaringen på Enhedslistens fremgang og pæne succes – og hvorfor støtter APK ikke Enhedslisten ved valgene?

KR: - Tjah, man kan ikke undgå at have fremgang, hvis man slår igennem medierne som modstander af ulovlig krig og velfærdsnedskæringer. Og det gør jo både SF og EHL, når man ikke kigger dem nærmere efter i sømmene, for så viser det sig, at krigsmodstanden ikke er så fast eller principiel endda. S og SF vil sende danske soldater til Afghanistan i stedet for Irak, EHL vil sende dem til Darfur, f.eks. Ingen af dem støtter den væbnede modstand i Irak eller Afghanistan, selvom det er den, som er ved at tilføje USA og imperialismen et stort nederlag. Det er små socialdemokratier, som vil sælge de folkelige bevægelser for den mindste parlamentariske gevinst.

- EHL har opsuget alle venstrefløjens små organisationer og partier. Senest er det trotskistiske IS gået ind. Det sker med erklæringer om, at man vil få EHL på et revolutionært spor. Det kommer det aldrig. EHL er et pragmatisk parti, der trives på venstrefløjens parlamentariske illusioner. Jo mere tillid, venstrefløjen får til sig selv og massernes kræfter, og jo større behovet bliver for at formulere et konkret alternativ til det kapitalistiske Danmark – dvs et program for socialisme – jo tydeligere vil EHL's utilstrækkelighed vise sig. APK kan ikke støtte et parti, som i sin tur støtter et af det kapitalistiske Danmarks foretrukne regeringsalternativer. Socialdemokraterne er i alle lande livsnødvendig for imperialismen. Der må på sigt bygges et parlamentarisk alternativ, der bryder med imperialismens blokke.

- Hvordan har du det som tidligere formand for DKP/ML med partiets nedlæggelse, og hvordan ser du på situa-

tionen og perspektiverne for den kommunistiske bevægelse efter dannelsen af 'Kommunistisk Parti'?

KR: - Det er kun godt for en principiel afklaring, at DKP/ML er nedlagt som navn og organisation. Det ny parti slår på tromme for sig selv som en historisk forening af to forskellige strømninger. Det er ikke rigtigt. Det er ikke en slags kompromis, eller en fællesnævner, mellem marxisme-leninisme og revisionisme. Det er en partidannelse, som er opstået ved at DKP/ML har opgivet marxismen-leninismen – og derfor lige så godt kunne nedlægge sig selv. Nu findes der tre partier, som baserer sig på den sovjetrevisionistiske tradition, på DKPs program for 'antimonopolistisk demokrati' fra 1976. Det er DKP, KPID og det nye KP. Parlamentarisk støtter de alle EHL. Og så er der APK, som fører det revolutionære DKPs linje videre – dvs. indtil 60erne og DKPs tilslutning til sovjetrevisionismen – og som viderefører den marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelses arbejde og traditioner i Danmark. Mellem os og de tre KP-partier er der afgørende, principielle forskelle, i politik og ideologi. De er svære at se mellem de tre andre.

- Mon ikke den såkaldte samlingsproces mellem disse tre revisionistiske DKP-partier vil fortsætte? I første omgang som en forlovelse mellem DKP og KPID; og senere endnu måske i form af nye sammenslutninger. Det har imidlertid lange udsigter, og vil blot være en bleg genskabelse af 1970ernes DKP.

- Vi tror at folk med tiden vil lære at skelne mellem skidt og kanel. APK vil i al fald blive ved med at lægge en revolutionær og selvstændig politik for arbejderklassen frem og søge at gå i spidsen for at udvikle massekampen mod krigspolitikken og nyliberalismen – og genopbygge et stærkt kommunistisk parti i vort land på marxismen-leninismens grund.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Vigtigt tidsskrift: Det Ny Clarté kommer nu

Med dette nummer af *Kommunistisk Politik* modtager alle abonnenter også det første nummer af *Det Ny Clarté* – et nyt tidsskrift for venstrefløjens intellektuelle, som viderefører en legendarisk tidsskriftstradition. Vi opfordrer vore læsere til at tegne abonnement!

Navnet Clarté har en god klang blandt venstrekræfterne – helt tilbage fra det første gang udkom for 80 år siden (i januar 1926). Det er siden udkommet i længere perioder, afbrudt af lige så lange pauser. I en særlig artikel i det første nummer i den nye omgang – efter snart 30 års pause – redegør Morten Thing for bladets brogede historie gennem tiden – og fortæller om de skiftende redaktioner og medarbejdere – fra de første numre med socialdemokraten Hartvig Frisch,

den fremragende satiretegner Anton Hansen, dengang kommunist og Otto Gelsted, dengang kulturradikal, senere kommunist ligesom Hans Kirk. Sidst i 30erne var det folk som Per Kirstein og

Mogens Boserup, der tegnede det.

Det startede efter krigen op i 1947 og var i den kommende periode tættere knyttet til DKP. Knud Erik Svendsen gjorde det til et talerør for oppositionen i DKP, der brød ud og dannede SF – men bladet blev under Benito Scocozzas ledelse igen tæt knyttet til DKP. I 60erne var det bredt venstrefløjssamlende – med bl.a. Hans-Jørgen Svendsen og Per Kirkeby som redaktører. Fra 1970-76 udsendte det en serie på 25 Marxistiske Hæfter, de fleste af forfattere fra DKP. I 1983 kom de sidste numre af bladet Clarté i denne omgang – men så sent som i 1985 udsendte Clarté et lille skrift

Hans Scherfig: Venstrefløjen, der gengav et veloplagt foredrag fra 1982.

Redaktør for Det ny Clarté er historikeren Dino Knudsen. Derudover består redaktionen af en anden historiker, den tidligere DKU-formand Troels Riis Larsen samt Eva Waldorff (RUC) og Kåre Blinkenberg (Århus). Dertil kommer en større kreds af skribenter fra forskellige dele af venstrefløjsspektret, som også

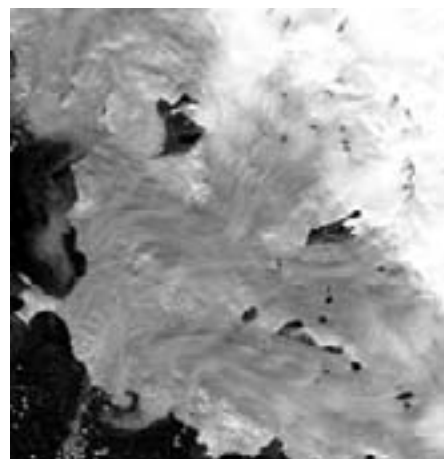
Global opvarmning og voldsom smeltning af gletsjere

Nyeste forskning fra Østgrønland: Nye tal fra Københavns Universitet viser, at gletsjere på Østgrønland smelter i snit 15 meter årligt. Passer vi ikke på, vil mængden af vand, der bliver udledt i Atlanterhavet, dermed stige med 50 procent over de næste 100 år.

Gletsjerne i Arktis vil i løbet af de næste 100 år mærke de voldsomme effekter af en temperaturstigning på fire til syv grader, viser et netop afsluttet Ph.D-projekt fra Geografisk Institut på Københavns Universitet. Opvarmningen vil være skyld i en markant stigning i mængderne af smeltevand og en efterfølgende tilbagetrækning af eksisterende gletsjere. Smeltningen af gletsjere vil stige op til det tredobbelte i forhold til i dag.

Dette er konklusionerne af tre års forskning, siger polarforsker Sebastian Mernild. Målingerne er aldrig blevet foretaget før, og tallene er derfor banebrydende for den fremtidige vurdering af klimaets effekt på Grønland. Ifølge

konklusionerne strømmer der i dag vand ud i Atlanterhavet fra Østgrønland i så store mængder, at det årligt svarer til samtlige danskeres husholdningsforbrug i godt 1.800 år.

Over de næste 100 år vil mængden af vand fra Østgrønland stige fra 450 km³ til 670 km³, hvilket svarer til cirka fem milliarder danskeres husholdningsforbrug af vand på et år. Konsekvensen

vil være en stigning i havvandstanden og en mulig ændring af havstrømmene.

Det nutidige bidrag af vand fra indlandsisen til det nordlige Atlanterhav udgør cirka 60 procent af den samlede vandmængde fra Østgrønland. De øgede fremtidige mængder af vand vil få dette tal til at stige til cirka 70 procent. Resten af det vand, der siver ud i Atlanterhavet, kommer bl.a. fra lokale gletsjere, der er placeret i området mellem havet og indlandsisen.

Inden for de sidste årtier er tøperioden i Nordøstgrønland forlænget med cirka 14 dage, snedækket forkortet med cirka 50 dage og permafrost-dybden forøget med cirka 20 centimeter. Ændringer i naturen, som begunstiger leveforholdene hos nogle dyr og planter, men øger risikoen for, at bygninger m.m. bryder sammen.

Ifølge Sebastian Mernilds tal smelter gletsjerne i Nordøst- og Sydøstgrønland med et gennemsnit på 15 meter per år.

udgør kernen i Foreningen Clarté.

Udover en række aktuelle kommentarer og mere dybtgående artikler i det første nummer, bl.a. af redaktøren af det svenske Clarté Mikael Nyberg, forfatteren til den berømmede Kapitalen.com, er det meningen, at hvert nummer skal rumme et større debattema. I det første er temaet Venstrefløjen og Muhammed – 1 år efter tegningerne. SFeren Morten Homann forsvarer Jyllands Postens tegninger, men angribes af Rune Engelbreth Larsen, Troels Riis Larsen og Søren Engelsen. Debatten føres videre på bladets hjemmeside www.clarte.dk.

Der er endvidere en stribe rimeligt grundige bog anmeldelser – bl.a. af bøgerne om Muhammed-krisen, Jung Chang og Jon Hallidays Mao-biografi, neocon'en Francis Fukuyamas opgør med neokonservatismen, Jens Engbergs storværk 'Magten og kulturen' samt Andreas Bexk Holms bog om Karl Marx, som anmeldes af Mathias Tesfaye, nyvalgt formand for 3F-Ungdom.

Det er en flot start på en ny omgang med Clarté. Fortsætter det, som det er begyndt, vil det give nye vigtige bidrag til klarhed på venstrefløjen. -lv

Stop Israels massakrer i Gaza-striben!

Situationen i Gaza er ekstraordinær og meget kritisk. FN's Sikkerhedsråd har fordømt Israels fremfærd og Menneskeretsrådet har netop besluttet at sende en fact-finding mission til Gaza for at undersøge de israelske angreb den 8. november i Bait Hanoun, der dræbte 83 palæstinensere, mænd, kvinder og børn. En modbydelig og bevidst massakre, som er blevet forsvaret af USA og UK – mens Danmark undlod at stemme for Sikkerhedsrådets fordømmelse. Israel har kaldt angrebet "en teknisk fejl".

Der planlægges verdensomspændende demonstrationer/arrangementer d. 2. december.

Riv Muren Ned Initiativet: Checkpoints i solidaritetsuge

Checkpoint ved RUC

Som led i den internationale solidaritetsuge mod Israels apartheidmur i Palæstina opstillede Riv Muren Ned-initiativet checkpoints forskellige steder i København og andre steder i landet – bl.a. på Strøget i København, på Københavns Universitet Amager og på RUC.

I forbindelse med aktionen på Strøget har politiet sigtet 4 aktivister, herunder 3 stilladsarbejdere, for at overtrede 'ordensbekendtgørelsen'.

Formålet med aktionerne er selvfølgelig at gøre opmærksom på de umulige leveforhold for den palæstinensiske befolkning med den ulovlige apartheidmur. På de to universiteter skulle de studerende specielt gøres opmærksomme på de forhold, som palæstinensiske studerende lever under.

At være studerende i Gaza og på Vestbredden er ingen let sag. De studerende ved An-Najah Universitetet i

Nablus fortæller om 4-5 timers transport gennem et svært fremkommeligt bjergterræn for at komme til universitetet, om at stå i kø ved checkpoints i stegende sol, og om de israelske soldaters psykiske krænkelser og fysiske overgreb.

At være studerende i Palæstina kan koste livet. 46 studerende fra An-Najah Universitetet er døde siden starten på den anden intifada i år 2000, de fleste under sammenstød med israelsk militær. En studerende døde, fordi hun ikke kunne få sin epilepsi-medicin, mens hun blev tilbageholdt ved et checkpoint, andre døde på vej til hospitalet, fordi deres ambulance blev tilbageholdt ved et checkpoint.

*Israel skal ud af de besatte områder.
Apartheidmuren skal fjernes
Israel skal mødes med sanktioner.*

RAI TV: Israel brugte atomvåben

En særlig rapport, der er bragt i det statslige italienske TV Rai hævder, at Israel har brugt a-våben i Libanon ved at bringe en såkaldt 'bunker-buster'-bombe til sprængning i landsbyen Khiam i det sydlige Libanon. Efterfølgende målinger fra libanesiske professorer og internationale forskningscenterer påviser kraftig radioaktivitet.

Det britiske laboratorium The School of Oceanographic Sciences, har bekræftet, at bombekrateret i Khiam rummer lettere beriget uran. Den britiske forsker Dai Williams er overbevist om, at der er tale om en ny klasse af våben, som bruger beriget uran, men

ikke gennem fissionsprocesser, men med en ny fysisk proces, som har været hemmeligholdt i de sidste 20 år – altså en avanceret israelsk atomvåbenteknologi, som nu er blevet testet under krigen mod Libanon.

3F Ungdom: Grænser for straffeattester

3F Ungdom støtter kravet om at begrænse arbejdsgivernes adgang til straffeattester.

- Det er gået fuldstændig over stregen med brug af straffeattester. Det rager jo i virkeligheden ikke chefen, hvis man skal ansættes som murerlærling, at man har stjålet en cykel for to år siden, siger Mattias Tesfaye, formand for 3F Ungdom, til radiomagasinet NyhedsXpressen.

3F Ungdom sammenligner straffeattesterne med helbredserklæringer, hvor de oplysninger, virksomhederne kan få, er begrænsede til forhold, der har direkte indvirkning på ens evne til at udføre jobbet.

- Vi risikerer at udelukke mange tusinde unge fra arbejdsmarkedet og være med til at fastholde dem i kriminalitet, og det duer ikke, siger Mattias Tesfaye.

Kaos truer jobcentre fra 2. januar

Regeringens strukturreform vil for alvor slå igennem fra det nye år. De omfattende ændringer forberedes nu - og mange ubehagelige overraskelser er på vej. For brugerne af den offentlige service - og for regeringen.

Det drejer sig f.eks. om de kommende jobcentre, viser et notat fra Arbejdsmarkedsstyrelsen.

Det bliver sværere at finde et job i det nye år, hvis man som ledig forvilder sig ind på et jobcenter, hvor it-problemer, byggerod, manglende kontrakter og telefonproblemer stjæler opmærksomhed.

Det er nogle af de forhold, der truer med at skabe kaos i de 91 jobcentre, som fra 2. januar skal overtage beskæftigelsesindsatsen for både dagpengemodtagere og kontanthjælpsmodtagere.

Mange steder er lejeaftaler ikke indgået endnu. Først i sidste halvdel af december flytter kommunerne og AF sammen i de fleste kommuner. Det kan få arbejdet i jobcentrene til at bryde sammen fra dag ét.

Service direktivet - en katastrofe for arbejdsmarkedet

Et flertal i EU-parlamentet har stemt for Rådets ændringer ved andenbehandlingen af det såkaldte servicedirektiv (direktiv om tjenesteydelser i det indre marked - Bolkestein). Det er en katastrofe, siger Ole Krarup.

- Folkebevægelsen mod EU tager skarpt afstand fra EU-parlamentets blåstempling af Rådets forringelser af direktivet. Direktivet rammer på flere punkter det danske arbejdsmarkeds og de danske forbrugeres interesser, siger Folkebevægelsen mod EUs medlem af EU-parlamentet, Ole Krarup.

Han har bl.a. forslået direktivet forkastet og vendt sig kraftigt imod Kommissionens oprindelige forslag om bl.a. et oprindelseslandsprincip, som f.eks. betød at lettiske bygningsarbejdere skulle aflønnes og behandles efter lettiske

ke aftaler og regler. Det er nu erstattet af et såkaldt bestemmelseslandsprincip.

- Den optimale beskyttelse af den danske arbejdsmarkedsmodel sikres ikke tilnærmelsesvis gennem det såkaldte bestemmelseslandsprincip. Direktivet lægger fortsat en kraftig begrænsning på muligheden for at kontrollere servicevirksomheder fra et EU land. Sager fra f.eks. bygningsindustrien viser, at løndumping og andre problemer med kollektive overenskomster allerede i dag er et problem, som kun vil blive større med servicedirektivet, siger Ole Krarup.

Dansk Byggeri besat: Aktion for flere praktikpladser

120 tømrer-, murer- og gartner elever besatte 20. november Dansk Byggeris kontorer i Kejsergade 2 i København i protest mod Dansk Byggeris behandling af murer SKP-eleverne i København og for flere praktikpladser.

I 2003 fritog regeringen arbejdsgiverne pligten til at betale lønnen til SKP-eleverne. Lønnen til SKP blev sat ned til SU, og de afskaffede SKP på en række uddannelser. Samtidig besluttede man, at elever, der ikke kan finde en læreplads i deres nærområde, skal rejse derhen, hvor der er lærepladser eller skifte fag.

Lige siden har tusinder af elever manglet en læreplads hvert år.

I maj 2006 kom regeringen med sit såkaldte velfærdsudspil. Her fastslog de, at det er super vigtigt at 95% af alle unge får sig en uddannelse. De havde dog intet forslag til, hvordan man skal skaffe lærepladser til alle de unge.

I juni 2006 gennemførte murerlærlinge uden læreplads en happening, hvor de murede undervisningsministeriets dør til i protest over, at regeringen ikke vil tvinge arbejdsgiverne til at tage flere lærlinge ind.

Resultatet af aktionen blev, at undervisningsministeriet er begyndt at arbejde på en forhøjelse af AER bidraget.

I september 2006 sendte Byggeriets arbejdsgiverorganisation; Dansk Byggeri, en mail til København teknisk skole. Her krævede de, at man i henhold til lovgivningen fra 2003 sendte SKP-murerlærlinge i København til Vestjylland

Vi tror, at Dansk Byggeri har besluttet sig for at slå ned på netop SKP murerlærlinge i København på grund af happeningen med muren foran undervisningsministeriet. Der er tale om simpel hævn!

Der er gang i byggeriget som aldrig før. Arbejdsgiverne bliver nødt til at tage håndværkere fra Udlandet. Vi har brug for, at alle unge bliver uddannede.

Nogle få af eleverne til aktionen lavede desværre noget hærværk under aktionen. Vi er meget kedde af hærværket. Det var ikke en del af planen, og vi tager afstand fra det. Der er tale om få elever der er meget trætte af ikke at have en læreplads og som igennem flere i skiftende uddannelser er blevet frustrerede

- Den fortsatte uklarhed om fortolkningen af servicedirektivet - bl.a. på det arbejdsretslige område - kan give EF-domstolen overarbejde. Det bliver i høj grad op til den at vurdere, hvorvidt udenlandske serviceydere er blevet behandlet i modstrid med EU-retten eller ej. EF-domstolen kan komme til at afgøre om medlemslande "uretmæssigt" har holdt tjenesteydere fra at udføre deres hverv. EF-domstolen lægger stor vægt på principper om "ikke-diskrimination" og har stort set altid sat det indre markeds interesser over hensynet til ordentlige forhold på arbejdspladserne, konstaterer Ole Krarup og tilføjer:

- Det er pinligt, at Poul Nyrup Rasmussen og hans venner har givet køb på krav om større juridisk klarhed og stillet sig tilfreds med markedskommissær McCreevys mundtlige og juridisk værdiløse løfter. Parlamentets håndtering af sagen har været en demokratisk farce som demonstrerer en total politisk afmagt.

over aldrig at finde en plads. Vi sørgede hurtigt for at smide ballademagerne ud af huset. Og tog derefter et møde med Dansk byggeri.

Under mødet lykkedes det ikke at få Dansk Byggeri til at love at skaffe lærepladser til os. Vi fik mest af alt en masse varm luft.

De fortalte om deres ide om forpraktik (1/2 års yderligere prøvetid). Men det mener vi ikke vil hjælpe på problemet. Der er i dag masser af muligheder for firmaerne til at lære eleverne at kende. 3 måneders prøve tid, for bare at nævne en af dem.

De fortalte om trindeling af uddannelserne i moduler. Det vil efter vores mening heller ikke hjælpe, Der er i dag 179 virksomheder, alene i København, der ikke tager lærlinge ind selv om de er godkendt til at tage lærlinge. Problemet er ikke at der ikke er nok virksomheder der kan tage lærlinge. Problemet er, at virksomhederne ikke tager de lærlinge, de kan.

Problemet med de manglende praktikpladser skal løses!

Murer SKP eleverne skal ikke tvinges til Vestjylland!

Lærlingene der mangler en læreplads

Når dampbad bliver en trussel

Buschaufføren, der bringer brugere frem og tilbage på dagcentret, har kvittet sit job. Det kunne kun gå for langsomt, så ledelsen gav ham lov til at smutte med det samme. Min leder fastslog kort efter, at der blev slået en ny stilling op – kombineret chauffør og aktivitetsmedarbejder (kombiarbejder). Dem ville der så blive to af, såfremt jeg gerne ville have den ene. Vi kunne så skiftes til henholdsvis morgen- og eftermiddagsvagterne. Indtil den ny stilling blev besat, blev jeg bedt om at varetage den samlede kørsel, hvilket jeg indvilligede i, selvom det betød 45 timers arbejdsuge. Jeg kom meget naturligt med i ansættelsesudvalget, som indkaldte seks til samtale, der alle blev afviklet inden for samme uge.

Så var det, at jeg søndagen efter ansættelsessamtalerne – under mit jævnlige besøg i dampbadet, sad og filosoferede over de mange afspadseringstimer, som begge kombiarbejdere på et år tvunget vil optjene, når den anden afholder ferie, afvikler afspadsering, er syg, har et barn syg med meget mere. For hver uge den ene er væk, optjener den anden 11 afspadseringstimer, som er tvungne, idet overarbejde ikke må udbetales. Det er for så vidt udmærket, men med den tilføjelse at én overarbejdstime kun udløser én afspadseringstime. Uørt.

Efter omkring tre timers seance i badstuen var jeg nået frem til, at hver kombiarbejder ville holde tvunget fri to en halv måned om året, eller set fra vore kollegaers side, så ville en af os være væk i fem måneder ud af årets 12.

Næste dag forelagde jeg regnestykket for min nærmeste leder. I samme moment foreslog jeg en løsning, der trods alt ville "tage toppen" af de mange afspadseringstimer: ansættelse på fuld tid kontra vore nuværende 34 timer om ugen. Hensigten var naturligvis også at imødekomme de to kombiarbejdere med et gode i betragtning af deres ekstreme fleksibilitet.

Det var tydeligt, at de mange tal og udregninger forvirrede lederen, der

dog havde opfanget, at problemet var regulært. For at redde ansigt forsøgte hun sig med dette:

- Jeg kan ikke kommentere det nu, men jeg har selv tænkt på, at afspadseringstimerne kunne vokse stort. Jeg tror til gengæld, at jeg med sikkerhed kan afvise fuldtidsansættelse som løsning, da det vil skabe for megen misundelse hos det øvrige personale.

Med udgangspunkt i, at ledelsen ikke ville tage afspadseringspuklen alvorligt og imødekomme kombiarbejdernes ønske om fuldtidsansættelse, brugte jeg aftenen til et nyt forslag, som ville udløse et andet gode: firedages arbejdsuge hver anden uge med forlænget weekend.

Glad, fro og voldsom naiv forelagde jeg det for min leder næste dag. Hun havde tydeligvis været hos den øverste ledelse i mellemtiden:

- Du farer frem med det ene krav efter det andet. Hvorfor har du ikke meddelt os problemerne om afspadseringspuklerne noget tidligere? Jeg blev paf.

- Det var din egen ide med kombiarbejdere, ikke min. Det er heller ikke min pligt at gennemtænke konsekvenserne og tilknyttede problemer igen, men jeg har gjort det – og forsøgt at finde løsninger.

- Næeehhh, du har fremsat det ene krav efter det andet. Du skal ikke forvente, at du skal have det alt for godt.

Den sidste bemærkning studsede jeg virkelig over: *- Er der noget forkert i, at personalet har goder?* spurgte jeg naivt.

- Selvfølgelig ikke. Du skal blot ikke have det for godt!

- Skal personalet per definition have det dårligt?

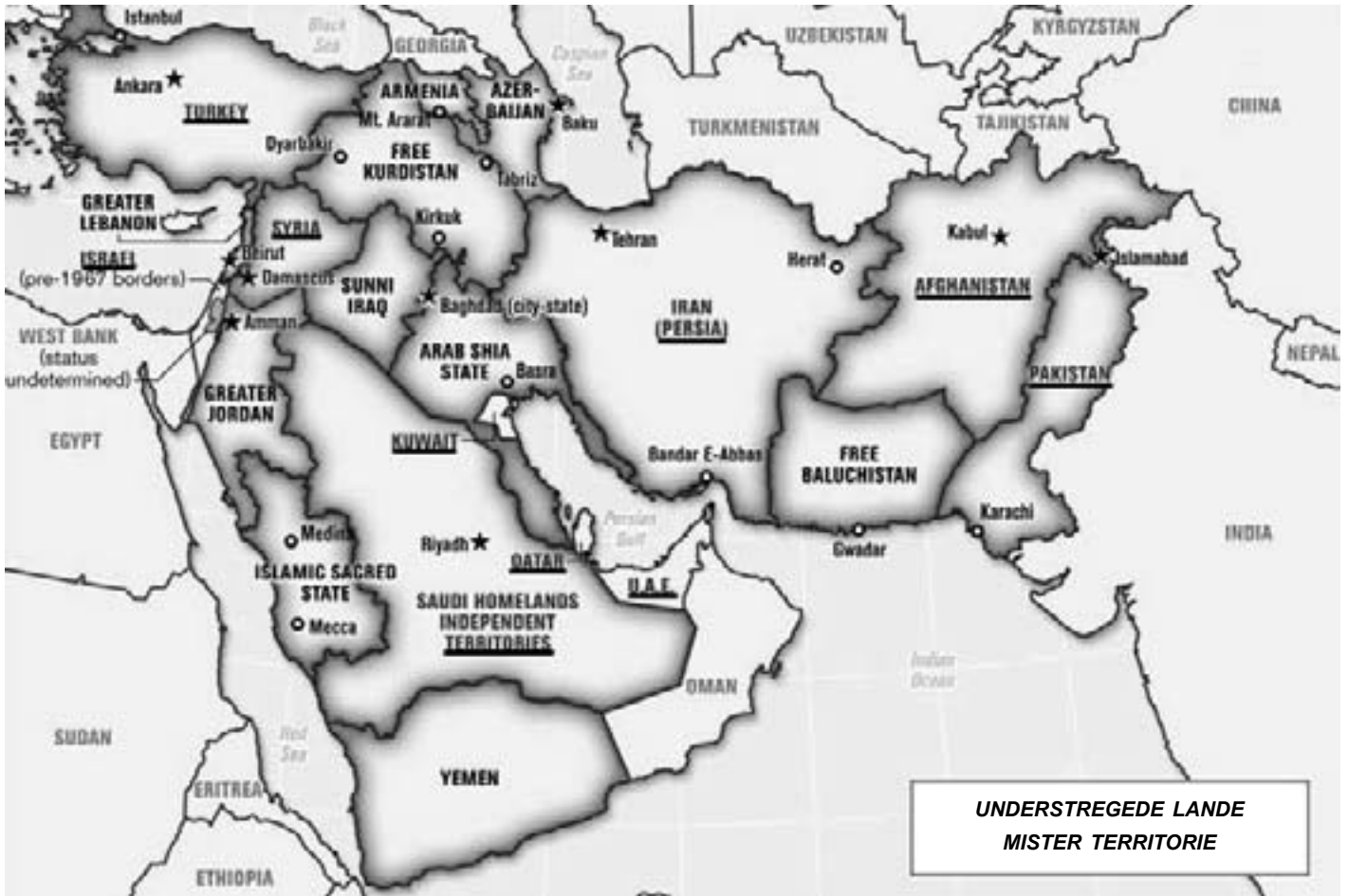
Det var tydeligt, at lederen følte sig presset op i en krog. Hun afbrød samtalen, faldt senere ned på jorden, og det ser ud til – for nuværende, at vi får vores yderst retfærdige "goder" for fleksibiliteten. Jeg har derfor siden moret mig med, når talen er faldet på arbejdsforholdene, at fremkomme med en lille indskudt bemærkning:

- Det kan være, at det igen er tid til et besøg i badstuen! Reno

Projektet for et 'Nyt Mellemøsten'

Af Mahdi Darius Nazemroaya

”Hegemoni er lige så gammel som menneskeheden”

ZBIGNIEW BRZEZINSKI, TIDL. AMERIKANSK SIKKERHEDSRÅDGIVER

Udtrykket 'Det ny Mellemøsten' (*New Middle East*) blev introduceret for verden i juni 2006 i Tel Aviv af den amerikanske udenrigsminister Condoleezza Rice (som i de vestlige medier blev udlagt som ophavsmanden til udtrykket) til erstatning for det ældre og mere anstødende udtryk 'Det større Mellemøsten' (*Greater Middle East*).

Denne ændring i udenrigspolitikken sprogbred faldt sammen med indvirkelsen af olierørledningsforbindelsen Baku-Tbilisi-Ceyhan (BTC) i det østlige Middelhav. Udtrykket og begrebet 'Det ny Mellemøsten' blev efterfølgende forkyndt af den amerikanske uden-

Dette kort er udarbejdet af Ralph Peters og offentliggjort i Armed Forces Journal i juni 2006. Peters er en pensioneret oberst fra U.S. National War Academy. Skønt kortet ikke officielt afspejler Pentagon-doktrinen, er det blevet brugt i et træningsprogram i NATO's Forsvarsakademi for seniorofficerer. Dette kort er ligesom tilsvarende sandsynligvis blevet brugt af National War Academy og i militære planlæggerkredse.

rigsminister og den israelske premierminister på højdepunktet af den anglo-amerikansk sponserede belejring af Libanon. Premierminister Olmert og udenrigsminister Rice havde informeret de internationale medier om, at et projekt for 'Det ny Mellemøsten' ville blive lanceret fra Libanon.

Denne meddelelse var en bekræftelse af den britisk-amerikansk-israelske 'militære køreplan' (*military roadmap*) for Mellemøsten. Dette projekt, som har været under planlægning i adskillige år, består i at skabe et bue af ustabilitet, kaos og vold, som strækker sig fra Libanon, Palæstina og Syrien til Irak, den Persiske Golf, Iran og til grænserne af det NATO-besatte Afghanistan.

Projektet for 'Det ny Mellemøsten'

blev offentligt introduceret af Washington og Tel Aviv i forventning om, at Libanon ville blive omdrejningspunktet for en omkalfatring af hele Mellemøsten og dermed udløse *det konstruktive kaos*' kræfter. Dette 'konstruktive kaos' – som skaber betingelser for vold og krig i hele regionen – skulle derpå udnyttes sådan, at USA, UK og Israel kunne tegne et nyt kort over Mellemøsten i overensstemmelse med deres geostrategiske behov og målsætninger.

Kort over Det ny Mellemøsten

Condoleezza Rice erklærede på en pressekonference, at *'hvad vi ser her* (med hensyn til ødelæggelsen af Libanon og

Israels angreb på Libanon) er på en måde fremvæksten – fødselsveerne – af et 'Nyt Mellemøsten', og hvad vi (dvs. USA) end gør, må vi være sikre på, at vi kommer frem mod 'Det ny Mellemøsten' og ikke går tilbage til det gamle.' (1) Udenrigsminister Rice blev straks kritiseret for disse udtalelser både i Libanon og internationalt for at udtrykke ligestilling med en hel nation, som brutalt blev bombet af det israelske luftvåben.

Condoleezza Rices tale om 'Det ny Mellemøsten' havde indtaget scenen. De israelske angreb på Libanon (som fuldt ud var forhåndsgodkendt af Washington og London) har yderligere kompromitteret og bevist eksistensen af USA's, UK's og Israels geostrategiske mål. Ifølge professor Mark Levine måtte 'de neolibérale globalister og de nykonservative gribe til kreativ destruktion som en måde at beskrive den proces, hvorved de håbede at skabe deres nye verdensordener', og at 'kreativ destruktion (i) USA var med den neokonservative filosof og Bush-rådgiver Michael Ledeen's ord 'en respektindgydende revolutionær kraft for (...) kreativ ødelæggelse ...' (2)

Det angloamerikansk besatte Irak, især det irakiske Kurdistan, ser ud til at være forberedelsespladsen for balkaniseringen (opdeling) og finlandiseringen (pacificering) af Mellemøsten. De juridiske rammer for opdelingen af Irak i tre dele er allerede ved at blive fastlagt af det irakiske parlament og under navn af føderalisme (se kort herunder).

Desuden ser den angloamerikanske køreplan ud til at åbne en indgang til Centralasien via Mellemøsten. Mellemøsten, Afghanistan og Pakistan er udgangspunkter for at udvide amerikansk indflydelse i det tidligere Sovjetunionen og de fhv. sovjetrepublikker i Centralasien. Mellemøsten er i en vis forstand Centralasiens yderste række. Centralasien kaldes også 'Ruslands yderste led' eller det russiske 'nære udland'.

Mange russiske og centralasiatiske akademikere, militærplanlæggere, strateger, sikkerhedsrådgivere, økonomer og politikere betragter Centralasien ('Ruslands sydligste led') som den Russiske Føderations sårbar og 'bløde underliv'. (3)

Det bør bemærkes, at Zbigniew Brzezinski, en tidligere amerikansk sikkerhedsrådgiver, i sin bog 'Det store skak-

bræt: Amerikas forrang og dets geostrategiske imperativer' hentydede til det moderne Mellemøsten som en kontrolfaktor i forhold til det område, han kalder det Eurasiske Balkan. Det Eurasiske Balkan består af Kaukasus (Georgien, Aserbajdsjan og Armenien) og Centralasien (Kasakhstan, Usbekistan, Kirgisistan, Tadsjikistan, Turkmenistan og Afghanistan) samt i nogen grad både Iran og Tyrkiet. Iran og Tyrkiet udgør Mellemøstens nordligste forposter (Kaukasus undtaget (4)), som går ind i Europa og det tidligere Sovjetunionen.

Kortet over 'Det ny Mellemøsten'

Et ret ukendt kort over Mellemøsten, det NATO-besatte Afghanistan og Pakistan har cirkuleret rundt i strategiske, regeringstilknnyttede, politiske, militære samt NATO-kredse siden midten af 2006. Det har fået lov til i al ubemærkethed at komme offentligt frem, måske i et forsøg på at skabe konsensus og langsomt forberede den store offentlighed på mulige, og måske tilmed kataklysmiske, forandringer i Mellemøsten. Det er kortet over et nyt tegnet og omstruktureret Mellemøsten, som identificeres som 'Det ny Mellemøsten'.

Dette kort over 'Det ny Mellemøsten' ser ud til at være baseret på mange andre kort, indbefattet ældre kort med mulige grænser i Mellemøsten, som daterer sig tilbage til den amerikanske præsident Woodrow Wilsons tid og til 1. verdenskrig. Dette kort præsenteres som et lykkeligt indfald hos den pensionerede amerikanske oberst Ralph Peters, som mener, at de nyoptrukne grænser på kortet helt grundlæggende vil løse det moderne Mellemøstens problemer.

Kortet over 'Det ny Mellemøsten' var et nøgleled i den pensionerede obersts bog 'Never Quit the Fight', som blev udgivet 10. juli 2006. Dette kort over et Mellemøsten med nye grænser blev også publiceret under titlen 'Blodige grænser: Hvordan et bedre Mellemøsten vil se ud' i Armed Forces Journal med kommentar af Ralph Peters. (5)

Det skal bemærkes, at oberst Peters' seneste post var hos efterretningsstabens vicedirektør i forsvarsministeriet, og at han har været en af Pentagons fremmeste skribenter med talrige essa-

ys om strategi og amerikansk udenrigspolitik i militærtidsskrifter. Det hedder, at Ralph Peters' 'fire foregående bøger om strategi har været yderst indflydelsesrige i regerings- og militærkredse', men man kan måske undskyldes, hvis man spørger, om ikke det stik modsatte faktisk kan finde sted. Kan det være, at oberst Peters afslører og fremlægger, hvad Washington DC og dens strategiske planlæggere har i støbeskeen for Mellemøsten?

Forestillingen om et nyt tegnet Mellemøsten-kort præsenteres som et 'humanitært' og 'retfærdigt' arrangement, som vil være til fordel for folk(ene) i Mellemøsten og dets tilgrænsende regioner.

Ralph Peters siger:

"Internationale grænser er aldrig helt retfærdige. Men graden af uretfærdighed mod dem, hvem grænserne tvinger sammen eller skiller, gør en enorm forskel – det er ofte forskellen mellem frihed og undertrykkelse, tolerance og grusomhed, retsstat eller terrorisme, eller tilmed fred og krig.

De mest vilkårlige og forvrængede grænser i verden er i Afrika og Mellemøsten. Afrikas grænser er trukket op af egoistiske europæere (som har haft det svært nok med at definere deres egne grænser), og de fremprovokerer fortsat millioner af lokale indbyggers død. Men Mellemøstens uretfærdige grænser udløser – for at låne fra Churchill – mere ballade, end der kan absorberes lokalt. Mens Mellemøsten har langt flere problemer end blot dårligt fungerede grænser – fra kulturel stagnation på grund af skandaløs ulighed til dødbringende religiøs ekstremisme – ligger det største tabu ved at forstå regionens massive fiasko ikke i islam, men i de forfærdelige, men sakrosankte internationale grænser, som vores egne diplomater dyrker.

Naturligvis kan ingen grænseændring, uanset hvor drakonisk den måtte være, gøre enhver minoritet i Mellemøsten lykkelig. I nogle tilfælde lever etniske og religiøse grupper blandet ind i hinanden og er giftet ind i hinanden. I andre tilfælde vil genforening baseret på blod eller på tro måske ikke vise sig at være helt så frydefulde, som deres nuværende tilhængere forventer. De grænser, som fremlægges i kortene til denne artikel, gør den skade, der er lidt af de vigtigste

'snydte' befolkningsgrupper, god igen – som kurderne, balucherne og de arabiske shia[muslimer], men de tager stadig ikke tilstrækkelig hensyn til Mellemøstens kristne, bahai'er, ismailitter, Naqshbandis'er og mange andre talmæssigt mindre minoriteter. Og en begået uretfærdighed kan aldrig gøres god med en belønning i form af territorium, som folkedrabet på armenerne, begået af det døende ottomanske imperium.

Men på trods af alle de uretfærdigheder, som stadig ikke løses af disse tænkte nye grænser, vil vi aldrig se et mere fredeligt Mellemøsten uden sådanne væsentlige grænserevisioner.

Selv de, som afskyr emnet grænsændringer, vil være godt tjent med at forsøge at forestille sig en mere retfærdig, om end stadig ufuldkommen, justering af nationale grænser mellem Bosporus og Indus. Selvom vi accepterer, at det internationale diplomati aldrig har skabt effektive redskaber, bortset fra krig, til at justere fejltagtige grænser, hjælper en åndelig anstrengelse for at forstå Mellemøstens 'organiske' grænser os ikke desto mindre til at forstå omfanget af de vanskeligheder, vi står over for, og som vi vil blive ved med at have. Det handler om enorme, menneskeskabte deformiteter, som ikke vil holde op med at skabe had og vold, før de bliver korrigeret." (6)

"Nødvendig smerte"

Ud over at han tror, at der er 'kulturel stagnation' i Mellemøsten, må det notes, at Ralph Peters indrømmer, at hans forslag er af 'drakonisk' natur, men han hævder, at det er nødvendige smerter for Mellemøstens folk. Denne opfattelse af 'nødvendig smerte og lidelse' er en slående parallel til den amerikanske udenrigsminister Condoleezza Rices tro på, at det israelske militærs ødelæggelse af Libanon var en nødvendig smerte eller 'fødselsveer' for at skabe 'Det ny Mellemøsten', som Washington, London og Tel Aviv imødeser.

Det er derudover værd at bemærke, at spørgsmål om folkemordet på armenerne politiseres og stimuleres i Europa for at fornærme Tyrkiet. (7)

Overhalingen, amputeringen og rekonstruktionen af Mellemøstens nationalstater markedsføres som en løsning på fjendtlighederne i Mellemøsten, men

NATO hejser flaget i Afghanistan

dette er notorisk vildledende, falsk, og opspind. Fortalerne for 'Det ny Mellemøsten' og nydragne grænser i regionen undgår en oprigtig fremstilling af rødderne til det nutidige Mellemøstens problemer og konflikter. Medierne indrømmer ikke den kendsgerning, at næsten alle større konflikter i Mellemøsten er konsekvenser af overordnede britisk-amerikansk-israelske dagsordener.

Mange af de problemer, som plager dagens Mellemøsten, er resultatet af den bevidste skærpelse af eksisterende regionale spændinger. Sekteriske skillelinjer, etnisk spænding og intern vold er traditionelt blevet udnyttet af USA og UK forskellige steder på kloden, indbefattet Afrika, Latinamerika, Balkan og Mellemøsten. Irak er bare et af mange eksempler på den angloamerikanske del og hersk-strategi. Andre eksempler er Rwanda, Jugoslavien, Kaukasus og Afghanistan.

Blandt problemerne i Mellemøsten i dag er mangelen på ægte demokrati, som amerikansk og britisk udenrigspolitik faktisk bevidst har spændt ben for. 'Demokrati' af vestligt tilsnit har kun været et krav til de mellemøstlige stater, som ikke opfylder Washingtons politiske krav. Det udgør uden undtagelse et påskud for konfrontation. Saudi-Arabien, Ægypten og Jordan er eksempler på udemokratiske stater, som USA ikke har nogen problemer med, fordi de er fast tilknyttet den angloamerikanske sfære og kredsløb.

I tilgift har USA bevidst blokeret for eller fordrevet ægte demokratiske bevægelser i Mellemøsten fra Iran i 1953 (hvor et amerikansk-britisk støttet kup blev organiseret mod premierminister Mossadeghs demokratiske regering)

til Saudi-Arabien, Ægypten, Tyrkiet, de arabiske sheikdommer og Jordan, hvor den britisk-amerikanske alliance støtter militærregimer, enevoldsherskere og diktatorer i den ene eller anden form. Seneste eksempel herpå er Palæstina.

Den tyrkiske protest til NATO's militærakademi i Rom

Oberst Ralph Peters' kort over 'Det ny Mellemøsten' har udløst mange vrede reaktioner i Tyrkiet. Ifølge tyrkiske presseoplysninger fra 15. september blev kortet over 'Det ny Mellemøsten' udstillet i NATO's militærakademi i Rom i Italien. Det blev desuden rapporteret, at tyrkiske officerer øjeblikkeligt reagerede med raseri over fremstillingen af et opdelt og amputeret Tyrkiet. (8) Kortet fik en form for godkendelse fra det amerikanske National War Academy, før det blev afsløret for NATO-officerer i Rom.

Den tyrkiske øverstkommanderende, General Buyukanit, kontaktede den amerikanske hærchef, General Peter Pace, og protesterede over, hvad der var sket, og over udstillingen af det nytegnede kort over Mellemøsten, Afghanistan og Pakistan. (9) Desuden har Pentagon gjort sig store anstrengelser for at forsikre Tyrkiet om, at kortet ikke afspejler officiel amerikansk politik eller prioriteringer i regionen, men dette synes at være i modstrid til de angloamerikanske handlinger i Mellemøsten og det NATO-besatte Afghanistan.

Er der en sammenhæng mellem Zbigniew Brzezinskis "Eurasisk Balkan" og projektet for 'Det ny Mellemøsten'?

Her følger vigtige uddrag af den tidligere amerikanske sikkerhedsrådgivers bog 'Det store skakbræt'. Brzezinski erklærer også, at både Tyrkiet og Iran, de to mest magtfulde stater på det 'Eurasiske Balkan', placeret i sydenden, er 'potentielt sårbare over for interne etniske konflikter [balkanisering]', og at 'Hvis den ene af dem eller begge blev destabiliseret, ville regionens indre problemer blive ustyrlige.' (10)

Det ser ud, som om et delt og balkaniseret Irak vil være den bedste måde at opnå dette på. Ifølge indrømmelserne fra Det Hvide Hus selv, findes der en tro på, at 'kreativ destruktion og kaos' i Mellemøsten er en positiv faktor for at ændre Mellemøsten og skabe 'Det ny Mellemøsten' og for at fremme den

angloamerikanske køreplan i Mellemøsten og Centralasien.

”I Europa udløser ordet ’Balkan’ forestillinger om etniske konflikter og regional rivalisering mellem stormagter. Eurasien har også sine ’Balkaner’, men de eurasiske Balkaner er meget større, meget tættere befolkede og tilmed endnu mere religiøst og etnisk heterogene. De befinder sig inden for den store geografiske rektangel, som afgrænser den globale ustabilitets centralområde (...) og omfatter dele af det sydøstlige Europa, Centralasien og dele af Sydasien [Pakistan, Kashmir, det vestlige Indien], området omkring den Persiske Golf og Mellemøsten.

De eurasiske Balkaner danner den indre kerne i dette lange rektangel (...) De adskiller sig fra dens yderzone på en særlig iøjnefaldende måde: de udgør et magttomrum. Skønt de fleste stater i den Persiske Golf og Mellemøsten også er ustabile, er amerikansk magt denne regions [dvs. Mellemøstens] ultimative voldgiftsmager. Den ustabile region i yderzonen er således et område for en enkelt magts herredømme og tøjles af dette hegemoni. I modsætning hertil er de eurasiske Balkaner en klar parallel til de ældre, mere velkendte Balkanlande i det sydøstlige Europa: Ikke bare er de ustabile som politiske enheder, men de frister og inviterer til mere magtfulde naboers indtrængen, hvoraf hver eneste er besluttet på at modsætte sig, at regionen domineres af en anden. Det er denne velkendte kombination af magttomrum og magtsugning, som gør betegnelsen ’Eurasiske Balkaner’ rimelig.

Det gammelkendte Balkan udgjorde en potentiel geopolitisk præmie i kampen for europæisk overherredømme. De eurasiske Balkaner er også geopolitisk betydningsfulde, på skrævs af det uundgåeligt fremvoksende transportnetværk, som mere direkte skal binde Eurasiens rigeste og flittigste udkanter mod vest og øst. De er desuden vigtige ud fra et sikkerhedssynspunkt og i forhold til historiske ambitioner hos mindst tre af deres nærmeste og mere magtfulde naboer, nemlig Rusland, Tyrkiet og Iran, mens Kina også signalerer en voksende politisk interesse for regionen. Men de eurasiske Balkaner er uendeligt meget vigtigere som en potentiel økonomisk gevinst: en enorm koncentration af naturgas og

olie-reserver findes i regionen i tilgift til vigtige mineraler, guld indbefattet.

Verdens energiforbrug vil vokse enormt over de næste to eller tre årtier. Beregninger fra det amerikanske energiministerium anslår, at den globale efterspørgsel vil vokse med mere end 50 pct. mellem 1993 og 2015, med den største forbrugsvækst i Fjernøsten. Styrken i Asiens økonomiske udvikling udløser allerede et massivt pres for udforskning og udnyttelse af nye energikilder, og det centralasiatiske område og det Kaspiske Hav vides at rumme reserver af naturgas og olie, som gør Kuwaits, den Mexicanske Golfs og Nordsøens dværgagtige.

Adgang til denne ressource og til en andel af dens potentielle rigdom er målsætninger, som opflammer nationale ambitioner, stimulerer selskabernes profitsyge, genopvækker historiske krav, genopliver imperiedrømme og giver næring til internationale rivaliseringer. Situationen er så meget mere foranderlig af den grund, at regionen ikke bare udgør et magttomrum, men også er ustabil i sig selv. (...)

Det eurasiske Balkan omfatter ni lande, som på den ene eller anden måde passer til den foregående beskrivelse, med yderligere to mulige kandidater. De ni er Kasakhstan, Kirgisistan, Tadsjikistan, Usbekistan, Turkmenistan, Aserbajdsjan, Armenien og Georgien – alle tidligere dele af den kollapsede Sovjetunion – plus Afghanistan.

De potentielle tilføjelser til listen er Tyrkiet og Iran, begge langt mere politisk og økonomisk levedygtige, begge aktive udfordrere til regional indflydelse i det eurasiske Balkan og således begge betydningsfulde geopolitiske spillere i regionen. De er på samme tid begge sårbare over for indre etniske konflikter. Hvis den ene eller de begge skulle blive destabiliseret, ville regionens indre problemer blive umulige at håndtere, mens bestræbelser for at begrænse Ruslands regionale dominans kunne blive forgæves.” (11)

Nytegning af Mellemøsten

Mellemøsten er i nogle henseender en slående parallel til Balkan og det centrale og østlige Europa i årene, der ledte op til 1. verdenskrig. Efter 1. verdenskrig blev grænserne på Balkan og det centrale og østlige Europa tegnet op på

ny. Regionen gennemlevede en periode med voldsom uro, vold og konflikter før og efter 1. verdenskrig, som var det direkte resultat af udenlandske økonomiske interesser og indblanding.

Årsagerne til 1. verdenskrig er langt mere skumle end skolebøgernes standardforklaring – mordet på arvingen til imperiet under den østrig-ungarske trone, ærkehertug Franz Ferdinand, i Sarajevo. Økonomiske faktorer var den virkelige grund til den omfattende krig i 1914.

Norman Dodd, en tidligere bankmand på Wall Street, som for den amerikanske kongres undersøgte de skattefritagne stiftelser i USA, bekræftede i et interview i 1982, at de magtfulde personer, som bag scenen kontrollerede USA’s finanser, politik og regering, også havde planlagt USA’s inddragelse i en krig, som ville befæste deres greb om magten. (...)

Nytegningen og opdelingen af Mellemøsten fra Libanons og Syriens kyster i det østlige Middelhav til Anatolien (Lilleasien), Arabien, den Persiske Golf og den indiske slette svarer til de almindelige økonomiske, strategiske og militære mål, som er en del af den stående angloamerikanske og israelske dagsorden i regionen.

Mellemøsten er af kræfter uden for blevet omdannet til en krudttønde, som er klar til at eksplodere med den rigtige udløser, måske ved britisk-amerikanske og/eller israelske luftangreb på Iran og Syrien. En større krig i Mellemøsten kunne resultere i nye grænsedragninger, som strategisk ville være til fordel for britisk-amerikanske interesser og for Israel.

Det NATO-besatte Afghanistan er med held blevet opdelt, bortset fra hvad selve navnet angår. Der er udbredt fjendskab i Levanten, hvor palæstinensisk borgerkrig opildnes, og der ophidses til opdelinger i Libanon. Det østlige Middelhav er succesrigt militariseret af NATO. Syrien og Iran bliver stadig demoniserede af de vestlige medier med henblik på at retfærdiggøre en militær dagsorden. Samtidig har de vestlige medier på daglig basis fodret med urigtige og fordomsfulde ideer om, at befolkningsgrupperne i Irak ikke kan sameksistere, og at konflikten ikke er krig og besættelse, men en ’borgerkrig’, som er karak-

teriseret af indre kiv og strid mellem shi'iter, sunnier og kurdere.

Forsøgene på bevidst at skabe fjendskab mellem Mellemøstens forskellige etniske, kulturelle og religiøse grupper har været systematiske. De er i virkeligheden en del af en omhyggelig planlagt efterretningsoperation.

Endnu mere ildevarslende hjælper mange mellemøstlige regeringer, som f.eks. Saudi-Arabien, Washington med at fremkalde splid mellem befolkningerne i Mellemøsten. Endemålet er at svække modstandsbevægelsen mod fremmed besættelse gennem en del og hersk-strategi, som tjener angloamerikanske og israelske interesser i regionen som helhed.

Mahdi Darius Nazemroaya er en uafhængig skribent fra Ottawa, som er ekspert i mellemøstlige og centralasiatiske forhold. Han er som forsker tilknyttet Center for Research on Globalization (CRG).

Noter

- 1 Det amerikanske udenrigsministerium, udenrigsminister Condoleezza Rice: What the Secretary Has Been Saying; Særlig briefing om rejserne i Mellemøsten og Europa, Washington, DC. 21. juli 2006.
- 2 Professor Mark LeVine: The New Creative Destruction, Asia Times, 22. august 2006.
- 3 Professor Andrej Kreutz: The Geopolitics of post-Soviet Russia and the Middle East, Arab Studies Quarterly (ASQ), Association of Arab-American University Graduates, Washington D.C., januar 2002.
- 4 Kaukasus eller Kaukasien kan betragtes som en del af Mellemøsten eller som en separat region.
- 5 (/Pensioneret) oberst Ralph Peters: Blood borders: How a better Middle East would look, Armed Forces Journal (AFJ), juni 2006
- 6 Ibid
- 7 Crispian Balmer: Franske MF'ere bakker op om lov om armensk folkedrab, Tyrkiet er vred, Reuters, 12. oktober 2006. James McConalogue: Franskmand mod tyrker: Om folkemordet på armenerne, The Brussels Journal, 10. oktober 2006.
- 8 Suleyman Kurt: Kort med opdelt Tyrkiet i NATO får USA til at fremsætte undskyldning, Zaman (Turkey), 29. september, 2006.
- 9 Ibid
- 10 Zbigniew Brzezinski: The Grand Chessboard: American Primacy and Its Geo-strategic Imperatives, Basic Books, New York, 1998.
- 11 Ibid

DKP/ML har nedlagt sig selv og har i weekenden 10.-12. november ladet sig fusionere med den tidligere KP i D-fraktion 'Kommunistisk samling'. Det nye parti kalder sig 'Kommunistisk Parti'.

I 1997 organiserede en opportunistisk gruppe i den daværende partiledelse i DKP/ML et kup mod den hidtidige ledelse og partiets linje, der indtil da havde sikret stadig fremgang for partiet og bevægelsen, også i den vanskelige periode i slutningen af 80'erne og 90'erne, da DKP gik i opløsning.

På en 'organisatorisk' konference i Århus i juni 1997, der formulerede DKP/ML's nye opportunistiske linje, blev den umiddelbare opbygning af et 'kommunistisk masseparti' fremstillet som partiets hovedopgave. Konferencen fulgtes op med eksklusion af en række gamle partiledere og spaltning af partiet. Den gamle ledelse anklagedes for sekterisme og for ikke at ville arbejde for et 'kommunistisk masseparti'.

"Chefideolog" Sven Tarp formulerede den ny linje for 'kommunistisk masseparti' således i sit conferenceindlæg 'Strategi og taktik':

"Vi stiller os i dag det mål at opbygge et stort og stærkt kommunistisk masseparti i den danske arbejderklasse og ungdom inden for de allernærmeste år. Det kan kun lykkes, hvis vi alle får et bedre greb om marxismen-leninismen – og også om det redskab, som den har givet os i hænderne med læren om strategi og taktik." (*Optrykt i pjecen 'Det kommunistiske parti', 2000*)

I endnu et oplæg på denne konference hed det fra en anden af revisionistklakens ledere, Søren Becher, endvidere:

"Ethvert kommunistisk parti må efter vores opfattelse stræbe efter at blive en masseorganisation, et kommunistisk masseparti. Dette mål må udtrykkes klart og offentligt, og i den forbindelse er det ikke tilstrækkeligt blot at fremsætte parolen om det "stærke kommunistiske parti". (*Optrykt i pjecen 'Det kommunistiske parti', 2000*)

Opbygningen af et 'stærkt kommunistisk parti' var, som det forstås, den

hidtidige parole for DKP/ML's parti-bygningsarbejde.

I denne revisionistklakens i bund og grund løgnagtige 'partihistorie' fra 1998, betitlet '20 års kamp for socialismen', fremhæves nødvendigheden af det 'kommunistiske masseparti' som den endelige og vigtigste erfaring fra DKP/ML. Slutafsnittet lyder:

"Der er således ikke alene brug for et kommunistisk parti i al almindelighed, men for et stærkt kommunistisk masseparti i særdeleshed. Uden et sådant parti kan de nødvendige betingelser ikke skabes for en revolutionær overgang til socialismen. Det er derfor de danske kommunisters opgave allerede i dag at begynde at indrette sig og forberede sig på at udvikle et kommunistisk masseparti." (s. 87)

Klar snak. Alle kunne forstå, at kritikere af dette 'Projekt Kommunistisk Masseparti', som i juni 1997 skulle bygges 'inden for de allernærmeste år', i bund og grund måtte være sekterikere, der var tilfredse med småpartier og smågruppewæsen. Det nye DKP/ML viste vejen ...

Det eneste problem var, at dette kommunistiske masseparti ikke materialiserede sig. På trods af et strålende og stadig bedre 'greb om marxismen-leninismen' og en buldrende parathed til at skabe det blev DKP/ML ved med at være en smågruppe og blev aldrig noget masseparti, kommunistisk eller ej. Det koncentrerede sig stadig mere i praksis om at sikre udgivelse af dagbladet Arbejderen og holdt efterhånden op med at tale om både 'kommunistisk masseparti' og et 'stærkt kommunistisk parti' og begyndte i stedet at prædike 'kommunistisk samling' med især KP i D.

Der er imidlertid gået en prås op for de lyse hoveder i kliken. Således siger Lotte Rørtoft-Madsen, tidligere redaktør af Arbejderen, i et interview i avisen kaldt 'En fighter siger farvel' (9.11.2006):

"Nu kan vi se, at kapitalen har været i offensiven i stort set hele DKP/ML's

Det "kommunistiske masseparti", der forsvandt

levetid. At DKP/ML aldrig er blevet et stort parti, hænger blandt andet sammen med det faktum."

"Men selvom vi aldrig er blevet et stort parti, har vi været i stand til at sætte en dagsorden blandt andet på grund af dagbladet Arbejderen," indskyder fagbureaukraten Jan Mathisen i samme interview.

Mathisen var i øvrigt i 1996-97 parat til at lukke avisen.

Men ud over avisen med en begrænset indflydelse har DKP/ML ikke spillet nogen rolle overhovedet i de sidste mange års stadig mere omfattende kampe af massekarakter – indbefattet antikrigskampen siden 11. september 2001 og den stadig voksende massekamp for 'velfærd til alle'. Det er til gengæld velkendt, at APK, som forsværer det revolutionære DKP/ML's traditioner fra 1978 til 1997, har spillet en ikke uvæsentlig rolle i udviklingen af disse kampe.

Men nu er det åbenbart ikke længere den gamle partiledelses skyld, at det kommunistiske masseparti ikke kom, da kliken påkaldte det. Det skyldes nu især "kapitalens offensiv" (som i øvrigt ikke er den afgørende faktor)

I samme interview fremhæves det revisionistiske DKP/ML's strålende evne til selvkritik samt det 'afgørende opgør med sekterismen'.

Ved stiftelsen af 'Kommunistisk Parti' i november 2006 – ti år efter, at kliken lancerede det kommunistiske masseparti som umiddelbar opgave og mål for 'den allernærmeste fremtid' – er der intet spor tilbage efter det. Skabelsen af et 'kommunistisk masseparti' udtrykkes heller ikke som et mål for det nye parti, hverken klart eller offentligt.

Det eksisterer ikke i hverken dette partis program eller vedtægter. Ikke fordi kliken har begået selvkritik, men simpelthen fordi 'marxisme-leninisme' for dem er et jonglørnummer.

Dorte Grenaa, nuværende formand for APK, sagde det kort og klart i et interview i Kommunistisk Politik nr. 1, august 1997 ('Antikommunistiske eks-

klusjoner – En rundbordssamtale'):

- DKP/ML's ledelse er begyndt at lancere hovedløse paroler. Ideen om det kommunistiske masseparti som en aktuel parole er der ikke hoved, men kun hale i. Det er halehængspolitik, når det kommer til stykket. Man skulle tro, at den var opfundet af Fælles Kurs, ikke af et seriøst parti. Nu får vi se, hvor alvorligt den egentlig skal tages. Lang tids erfaring med den klike, der nu har magten i DKP/ML, har vist, at den er pragmatisk, at den opfinder begreber og teorier til lejligheden og dropper dem igen, når de ikke viser sig at være så opportune, som man troede.

- Den har imidlertid miskrediteret sig selv, og nu begynder dens nedtur. Desværre har den gjort stor skade, og kan nå at gøre mere endnu.

APKs 3. kongres Kongresdebat

I den kritiske og selvkritiske analyse 'Kampen for arbejderklassens kommunistiske parti og DKP/ML's udvikling' (Tidsskriftet Orientering nr. 1, 1999) opsummerer Arbejderpartiet Kommunisternes forløber, den partiforberejede organisation Oktober (1997-2000), diskussionen således:

Hvad er et 'kommunistisk masseparti'?

Det revisionistiske DKP/ML ønsker sig brændende "et kommunistisk masseparti".

I den danske kommunistiske bevægelses historie er efterkrigstidens DKP det nærmeste, der kan opvises i retning af et "kommunistisk masseparti". Det relativt stærke DKP, som opbyggedes efter modstandskampens illegalitet, repræsenterede et højdepunkt for kommunismens og partiets masseindflydelse og rodfæste i arbejderklassen. Det havde vundet den mest kampvillige del af klassen, men udgjorde fortsat en mindretalsstrømning. Den socialdemokratiske klasse-samarbejdspolitik var dominerende – og den blev stabiliseret og styrket i 50'erne og 60'erne, godt hjulpet af DKP's overgang til højreopportunistiske positioner og senere revisionistiske platform.

For at revolutionen og socialismen kan bryde ud og sejre, er det nødvendigt for det kommunistiske parti at vinde arbejderklassens flertal – og at reducere klassesamarbejdslinjen, socialdemokratisme og revisionisme til et lille mindretal. Derfor er spørgsmålet om det kommunistiske partis rodfæste i arbejderklassen og masseindflydelse af afgørende betydning.

Der skal imidlertid foreligge en række konkrete objektive og subjektive forhold og omstændigheder, før spørgsmålet om kommunisternes afgørende indflydelse på arbejderklassens flertal kan rejses seriøst, for slet ikke at tale om som en konkret mål-sætning. I den sammenhæng – og kun i den – har den internationale kommunistiske bevægelse historisk talt om kommunistiske massepartier.

I den fremherskende revisionistiske forståelse er et 'kommunistisk masseparti' først og fremmest et større eller mindre folketingsparti med en mere eller mindre skjult strategi for 'fredelig og parlamentarisk overgang til socialismen'.

For at kommunismen igen kan blive en væsentlig faktor i arbejderklassens og det store flertals kamp (som det var tilfældet for besættelsestidens numerisk beskedne, illegale parti) og den afgørende faktor i en revolutionær krise, kræves først og fremmest, at der opbygges et stærkt kommunistisk parti på marxismen-leninismens grund, som samler de mest bevidste og kampvillige arbejdere omkring sin linje, strategi og politik i den daglige kamp og kampen for revolutionen og socialismen. Denne samling finder i første række sted ved, at kommunisterne sætter klassens mest brændende krav og kampen for deres gennemførelse i centrum for sin virksomhed.

Det er indlysende, at et "kommunistisk masseparti" – forstået som en form for og metode til at vinde arbejderklassens flertal og besejre socialdemokratismen i dens forskellige varianter – ikke er den aktuelle hovedopgave, den kommunistiske bevægelse i Danmark står over for i dag. At opstille en sådan parole er i bedste fald ønsketænkning, der erstatter det møjsommeligt partiopbyggende arbejde med alle dets aspekter, (ud fra den faktiske vanskelige situation, som eksisterer), med tomme fraser. KP

Apropos stiftelsen af 'Kommunistisk Parti'

Af B.C. Andersen

Dannelsen af det ny 'Kommunistisk Parti' har affødt en række overvejelser fra forskelligt hold. Arbejderdigteren B.C. Andersen, Randers, kommenterer her et indlæg fra Peder Pedersen, Århus, medlem af DKP ...

Peder, gamle kammerat – og flere rundt om

Alle nærer vi et helt naturligt ønske om ET STÆRKT KOMMUNISTISK PARTI, alle nærer vi ønsket om et socialistisk Danmark. Alligevel render vi rundt – mange, eller færre – i henholdsvis DKP, KPID, nu KOMMUNISTISK PARTI og APK, og mange render alene rundt om sig selv, af bare skuffelse og forvirring ...

DER ER EN ÅRSAG. Du nævner selv skoling, at marxismen skal være en styrke, der forener. Helt klart, marxismen-leninismen er fundamentet, enhver kommunist står på og handler ud fra ... MEN ... Ord og erklæringer gør det ikke.

De sidste års debat og snak om samling af kommunister har fået mig til at tænke tilbage på sammenbruddet i Sovjetunionen, udviklingen i Østeuropa og Kina. Hvad gik der galt, hvorfor skred det hele? Kom det hele pludseligt faldende fra himlen som et resultat af den socialistiske verdens rustningskapløb med Reagans stjernekrigsprojekt og kamp mod "Ondskabens Imperium"? Hvorfor mistede FOLKET tilliden til PARTIET?

Hrustjov proklamerede opgøret med STALIN – den berømte "hemmelige" tale – og indledte angrebet mod marxismen-leninismen, der førte til splittelsen i den kommunistiske bevægelse, murens fald og kapitalismens midlertidige genrejsning i de tidligere socialistiske lande.

Man kan mene om STALIN, hvad man vil, se nok så mange genudsendelser om den kolde krig, tvangskollektivisering og arbejdslejlre i tv. EN KENDSGERNING ER, at allerede fra Oktoberrevolutionens første dag måtte

den nye arbejderstat kæmpe en blodig og opofrende kamp, mod en imperialistisk alliance bestående af USA, England, Frankrig og et sammenrend af alle mulige reaktionære kræfter.

EN KENDSGERNING ER, at Sovjetunionen under PARTIET og STALINs ledelse i løbet af en meget kort årrække måtte overvinde umenneskelige vanskeligheder og opofrelser for at komme på højde med kapitalismens stærkeste imperialistmagter. DET eller blive UDSLETTET fra jordens overflade.

Moderniseringen, først og fremmest industrialiseringen, og især opbygningen af sværindustrien lykkedes. Det skete, mens fascismen kom til magten i Italien, slagtede den spanske republik, og nazisterne tog over i Tyskland og forberedte deres "Tusindårsrige" og angreb på det eneste socialistiske land i verden.

APKs 3. kongres Kongresdebat

Den fransk-anglo-amerikanske alliance af imperialistmagter så til, ønskede ikke trods utallige initiativer fra LENIN og STALINs Sovjetunion at inddæmme Hitlerismen. De ønskede den unge arbejderstat UDSLETTET fra jordens overflade og ønskede, at den tyske imperialisme fik sit lebensraum mod øst.

Og for at bruge et måske umarxistisk udtryk, så går og gik det ikke, som præsten prædikede. Nazisme og Hitlerisme led nederlag i kraft af PARTIETs og STALINs politik og den opofrelse, DET SOVJETISKE FOLK gav.

2. verdenskrigs afslutning ændrede ikke noget ved den imperialistiske alliances ønske om at UDSLETTE Sovjetunionen og dermed SOCIALISMEN fra jordens overflade. England var svækket, men USA-imperialismen fremstod nu som verdens stærkeste magt, med en økonomi og et produktionsapparat, der var intakt og i omdrejninger.

Nu var det op til "verdens politibetjent" alene at få inddæmnet, undergraved og til sidst udslettet SOCIALISMEN.

Rustet til tænderne, med ATOMVÅBEN stikkende op fra alle lommerne, igangsatte USA Marshall-planen og NATO for at sikre sig et fast greb om Vesteuropa og styrke sin position i en kommende konfrontation med Sovjetunionen, der nu ikke længere stod alene i verden, men med en række nye folkedemokratier, Kina, folkelige oprørsbevægelser samt en meget stor del af arbejderklassen i de kapitalistiske lande ved sin side – som en følge af sejren i 2. verdenskrig og den strategi, PARTIET og STALIN havde lagt, og det SOVJETISK FOLKS store opofrelse.

PARTIET og STALIN anså ATOMVÅBEN for forbrøderiske, men måtte for at forhindre USA-imperialismens plan om SOCIALISMENS UDSLETTELSE og eget VERDENSHERREDØMME bryde monopollet på dette masseudryddelsesvåben. Uophørligt og på alle måder prøvede STALINs Sovjetunion at få disse våben kendt forbudt internationalt

Med STALINs død og Hrustjovs efterfølgende opgør med "PERSONDYRKELSEN" indledtes der et angreb på marxismen-leninismen og et kursskifte, der set i bakspejlet leder frem til i dag, med murens fald, den midlertidige genrejsning af kapitalismen i de tidligere socialistiske lande, splittelsen i den kommunistiske bevægelse – der jo også har vist sig her i Danmark og har haft en enorm betydning for situationen på venstrefløjen – og ikke mindst USA-imperialismens såkaldte krig mod terror, der i virkeligheden er en global kolonial erobningskrig, som skal sikre USA sit FASCISTISKE VERDENSHERREDØMME på bekostning af arbejderklassen og verdens folk.

Hvad forbinder STALINs død med Rumfelds, Cheneys, Paul Wolfowitz/PNAC og stiftelsen af Kommunistisk Parti i weekenden? Det gør Hrustjov og kredsen omkring ham. Deres opgør med "PERSONDYRKELSEN", kursskiftet, indledte afvigelsen fra marxismen-leninismen.

Hrustjov udråbte Sovjetunionen til værende "hele folkets stat". Helt klart et knivstik i hjertet på PROLETARIA-

TETS DIKTATUR, arbejdernes klasseherredømme.

Og igen førte han kniven mod marxismen-leninismen med "fredelig sameksistens". Det likviderede PARTIETS, LENINIS og STALINIS generallinje for støtte til folkenes kamp, revolution og proletarisk internationalisme.

OG endelig skar han og hans kumpaner enhver forbindelse til marxismen-leninismen, da de proklamerede "fredelig overgang" til socialisme. Det nakkede de eksisterende kommunistiske partier som revolutionære partier og lagde grunden til blandt andet blodbadet i Chile og mordet på præsident Allende.

For snart over 30 år siden sad jeg i lokalafdelingen af DKP i Randers, sammen med dig Peder, og en masse ærlige, aktive og dejlige kammerater og diskuterede "anti-monopolistisk demokrati" og programudkast til "Kommunisternes program", der blev vedtaget i 1976 på den 25. partikongres.

Vi var næsten rørende "enige" om det væsentlige. Der blev byttet om på et par linjer, et ord, en sætning, der blev skiftet ud. MEN ELLERS BLEV DER IKKE DISKUTERET. Alle tog det "anti-monopolistiske demokrati" og programudkastet til sig (det var det rene, nu er vi nu en gang medlem af EU, og så ...) som noget naturgivet.

En mand påtog sig den svære opgave, næsten alene, at rejse en debat om "det anti-monopolistiske demokrati" ud fra marxismen-leninismen. CARL MADSEN, måske glemt i dag. Man søgte først at dysse ham ned, siden mistænkeliggøre ham og sprede allehånde rygter om senilitet osv., trækken på skulderen, for han var jo en gammel mand, og han havde jo gjort sit. Han endte med at blive ekskluderet.

I dag gennem alle de års erfaringer, og selvfølgelig set i bakspejlet, havde manden jo ret. "DET ANTIMONOPOLITISKE DEMOKRATI" er en AFVIGELSE fra marxismen-leninismen.

I weekenden mødtes så 50 mennesker fra "Kommunistisk Samling", 50 mennesker fra DKP/ML og vel også en 50 gæster, og de stiftede så "Kommunistisk Parti", og for mig at se netop på grundlag af "kommunisternes program" fra 1976 og "anti-monopolistisk demokrati" ...

Jeg tænkte ved mig selv: Hvor står

den kommunistiske bevægelse nu? Ja, for mig at se med tre varianter af samme revisionistiske strømning, der alle er udledt fra Hrustjov og hans kumpaners opgør med "PERSONDYRKELSEN", kursskiftet og afvigelsen fra marxismen-leninismen – DKP, KPId og det ny Kommunistisk Parti.

De tre organisationer bygger for mig at se i princippet på det samme, og de bakker også alle op om Enhedslisten, forskellen er ens, og de afviger fra marxismen-leninismen.

Studiet, og skoling i marxisme-leninisme skal samle og sikre os ET STÆRKT KOMMUNISTISK PARTI. Ovenstående er ikke skrevet for at dunke nogen oven i hovedet, men for at være med til at sikre, at vi får et REVOLUTIONÆRT KOMMUNISTISK PARTI med solidt rod fæste i marxismen-leninismen.

Og det forhindrer os ikke i at mødes i massekampen, og kæmpe sammen i anti-krigsarbejdet, i strejkestøttearbejdet osv.

Min pointe er, AT DET ER REVISIONISMEN i alle dens varianter og afskygninger, der har spillet fallit, IKKE SOCIALISMEN. At "persondyrkelsen" og opgøret med STALIN tjente som "undskyldningen", der skulle til for at revidere marxismen-leninismen, at det var her, kontra-revolutionen tog sin begyndelse, som ledte til den midlertidige genrejsning af kapitalismen i Sovjetunionen og de tidligere socialistiske

lande, splittelsen i den kommunistiske bevægelse og den amerikanske fascisternes fremmarch ind i det 21. århundrede.

Mit indlæg skal ses som et beskedent forsøg på at nå frem til en afklaring af årsagerne til, at det hele ramlede – et bidrag til kritik og selvkritik.

Hvis vi ikke søger og erkender årsagen og bare ellers fortsætter ad revisionismens vej, får vi os aldrig SAMLET i et STÆRKT, REVOLUTIONÆRT KOMMUNISTISK PARTI af MARXISTISK-LENINISTISK tilsnit. ... MEN ENDER SOM STEN I DEN TRAPPE, ANDRE VIL TRÆDE PÅ!

Stiftelsen i weekenden af det ny "Kommunistisk Parti" er for mig at se endnu et skridt ad revisionismens vej, som historien for længst har bevist er en ulykkesvej.

Med kammeratlig hilsen og håb om, at mange vil deltage og bidrage til en diskussion, der gerne skulle gøre os alle sammen klogere på den moderne revisionisme, hvad den har betydet for den kommunistiske bevægelse og venstrefløjen i Danmark, hvordan den har FORHINDRET en samling af kommunister i et STÆRKT REVOLUTIONÆRT KOMMUNISTISK PARTI.

B.C. Andersen

B.C. Andersen (f. 1954) blev først organiseret i DKP, var siden i en årrække medlem af DKP/ML og er i dag med i Arbejderpartiet Kommunisterne.

*Kom og hør **Ib Spang Olsen**,
Fortælle om sine livsbekræftende værk*

Fredag d.01/12-06 kl.16
Oktober Bogcafé & Galleri Egilsgade 24 kld.
2300 København S

*Her vil være mulighed for,
køb af billeder og bøger,
ligeledes mulighed for,
at få signeret "gaven."*

Krigen mod terror truer os alle

Erklæring fra den internationale konference i København:

Anti-terrorlovgivning, politiske rettigheder og international solidaritet, indkaldt af Foreningen Oprør, november 2006

Krigen mod terror truer os alle.

Forsvar ytringsfriheden, menneskerettigheder og international solidaritet!

Vi kalder på alle demokratiske og internationale solidaritetsbevægelser til at udfordre national og overnational terrorlovgivning, de internationale terrorlister og den såkaldte 'globale krig mod terror'.

Igennem terrorlovgivningen søger stater at begrænse ytringsfriheden og de politiske rettigheder, herunder retten til at yde moralsk og materiel støtte til modstands- og befrielsesbevægelser i verden.

En sådan støtte risikerer nu at blive retsforfulgt. Den rolle, som international solidaritet tidligere har spillet i løsning af konflikterne, er under voldsomt pres.

Herudover er civil ulydighed, protestkampagner og faglige aktioner i stigende fare for at blive ramt af gældende terrorlovgivning.

Denne underminering af politiske rettigheder er drevet frem af en statslig strategi, hvor en liberalisering af økonomier og markeder ledsages af en

statslig disciplinering af den politiske aktivitet. I dette perspektiv er 'krigen mod terror' den neoliberale stats globale projekt, der sigter på at inddæmme og knuse en folkelig modstand mod afregulerede markeds kræfters ekspropriation af livsvigtige ressourcer.

Denne folkelige modstand omdefineres nu til at være udtryk for international terrorisme. Undertrykkende stater har i den 'globale krig mod terror' navn søgt at iklæde sig ny international legitimitet. I mange lande er statsterrorisme i dag den mest presserende og dødelige trussel mod befolkningers liv og velfærd.

Sammen skal vi udfordre det politiske paradigme, der ligger til grund for den såkaldte 'globale krig mod terror' og 'terrorlisterne'. 'Terrorlister' udstøder sociale og politiske bevægelser fra den internationale politiske dialog, der i sig selv er en forudsætning for en politisk løsning af de konflikter, som bevægelserne er part i.

Nu og i fremtiden skal vi forsvare befolkningers

- Ret til at yde modstand mod uretmæssige regeringer og fremmed besættelse.

- Ret til at gribe til væbnet modstand mod undertrykkelse, når alle andre muligheder er udtømte.

- Ret til at skabe nye former for folkelig selvbestemmelse, der tjener befolkningernes økonomiske, sociale,

politiske og kulturelle behov.

- Retten for alle befolkninger til at yde materiel og anden støtte til disse kampe for økonomisk, politisk, social og kulturel frigørelse.

Enstemmigt vedtaget på den internationale konference Anti-terrorlovgivning, politiske rettigheder og international solidaritet.

København den 19. november 2006

Dagsværk ramte loftet igen!

Endnu en kæmpe indsamling for Operation Dagsværk: 8,3 millioner kroner blev indsamlingsresultatet for dagsværkdagen 2006.

Over 34.000 elever var den 8. november ude og arbejde for at støtte udsatte unge i Sydafrika.

En glad Bjarke Lindemann Jepsen fra Operation Dagsværks bestyrelse konstaterede:

"Det er virkelig fedt, at de danske unge igen i år aktivt vil være med til at ændre vilkårene for unge i fattigere dele af verden. Vi er glade for at kunne være med til at sætte fokus på et problem, som mange gange er glemt: at befolkningen i Sydafrika stadig er meget adskilt ti år efter apartheid."

Projektet i Sydafrika gennemføres i samarbejde med den danske organisation Sydafrika Kontakt og den Sydafrikanske organisation Prosperity Youth Center.

Morten Nielsen fra Sydafrika Kontakt sagde:

"Operation Dagsværk har med en fantastisk dagsværkdag igen vist, at solidaritet kan ændre verden."

Johnny Jansen fra den sydafrikanske samarbejdspartner Prosperity Youth Center supplerede:

"De danske studerendes indsats i dag er imponerende. Jeg er dybt inspireret af det engagement, de danske elever har leveret i dag ved at trodse regnvejret for at samle ind til os i Sydafrika. Eleverne inspirerer os til at gøre projektet til en endnu større succes."

Lønnen

*skal gives efter indsatsen siger "ansvarlige" økonomer.
På Christiansborg oppebærer man ikke løn - men vederlag,
og for dette gives ca. 40.000 kr pr. måned -
plus andre diæter og goder - sommer, efterår, vinter -
og andre løse feriedage.*

*Tilsammen ca. 20 uger - i ferie - og for ministre
er vederlaget ca. 80 - 100.000 kr. månedligt.
Så lad os afskaffe lønnen og overgå til vederlag -
og starte med beskedne 40.000 kr. månedligt,
og samme ferieordning.*

NB

Rapport fra OPRØRS internationale konference i København

Lørdag morgen, vejret var gråt, der var længere på cykel, end jeg troede, så jeg gik glip af Patrick Mac Manus' indledende oplæg, det første i den indledende runde om *EU på vej mod politistaten?* – om de juridiske, politiske og sociale aspekter i ”krigen mod terror” – og formentlig også af nogle introduktioner af deltagerne.

Inden kaffen gjorde sin virkning, fortsatte Desmond Fernandes fra CAMPACC/UK, en britisk gruppe mod kriminalisering af ”samfund” (www.cacc.org.uk). Han var vist kurder boende i England, men det var svært at forstå hans engelsk, så det var ikke så meget, jeg fik ud af det. Dog stod det klart, at det er svært at få øje på de politiske rettigheder for kurderne i Tyrkiet.

Der næst fortsatte Jan Fermon, belgisk jurist, der bl.a. fører retssagen for José Maria Sison, den filippinske politiske leder, der er sat på EU's terrorliste. Fermon viste bl.a. med et eksempel, hvorledes det trods en klar domstolsafgørelse i Belgien, hvor begrundelsen kendes ugyldig, er helt umuligt at blive fjernet fra disse terrorlister, når man først er havnet der. Han gjorde det helt klart, at med indførelsen af anti-terror-lovene ”er der ingen juridisk beskyttelse overheadet”. Der er ingen sikkerhed for rettergang, ingen sikkerhed for beviser. Det er uacceptabelt og må gøres til genstand for fælles bekymring. Vi må med konkrete eksempler gøre opmærksom på, hvorledes de mekanismer, der er til lid til i offentligheden, brydes ned.

Efter debat med salen og frokost kom fire vidner til orde.

Cesar Jerés fra Colombia, *Prensa Rural*, gennemgik situationen dér med daglige politiske drab, paramilitære styrker etc. og med et eksempel på,

hvorledes politiske aktivister anklages for koka-smugling.

Salah og Taguba

Salah Salah fra Palæstinas Nationale Råd talte om krigen, der er vendt mod alle imperialismens fjender, og om sejrene for Hizbollah i Libanon og den irakiske modstands betydning. ”Israel er bygget på terror ... Palæstinensernes forsvar for deres land kaldes terror.”

Cesar T. Taguba fra Filippinerne fik hele salen til at rejse sig og opleve fællesskabet ved at udføre bevægelser, der symboliserer enhed og fælles kamp og et slags kampråb: *Mobuhai*. Der er drab og forsvindinger, men også befriede områder og både legal og politisk kamp i landet. Han talte varmt for enhed mellem alle anti-imperialistiske kræfter.

Ander Larunbe, basker, *Askasuna*, var ret vanskelig at forstå, men det handlede om, hvorledes der hele tiden dannes nye organismer, når de gamle forbydes, og om forskellen mellem manglende rettigheder i Spanien og visse rettigheder i Frankrig. Mindst én pr. 1000 indbygger har et familiemedlem i fængsel, og mindst én af 100 har været arresteret.

mer af Oprør og de udenlandske gæster, men det kunne jeg desværre ikke deltage i. Udtalelsen herfra bringes andetsteds i bladet.

Konferencen har resulteret i en større fælles international beslutsomhed i bekæmpelsen af terror-lovgivningen m.m. Således vil sagen mod Patrick Mac Manus ikke blive en lokal dansk affære, men få international bevågenhed og deltagelse af internationale jurister.

Det blev fra flere sider nævnt, at der bør afholdes årlige konferencer, og fra flere sider opfordredes der til at påbegynde arbejdet for at få nedsat en international ”folkedomstol”, evt. i forbindelse med sagen mod Rumsfeld. Endelig vil Statewatch stille hjemmesiden til rådighed for det videre samarbejde, (www.statewatch.org). *GBe*

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

Mandag-fredag 14-17.30

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14-17.00

Rødt kabinet?

Faglig kommentar

Den faglige venstresocialdemokratiske sump i alle dens gevandter er efter mange års trange kår, hvor de har brugt megen energi på at forklare arbejdere og andre småfolk, at der ikke var potentiale til at bekæmpe Fogh-regeringen aktivt, begyndt at øjne lys forude.

Der er lys forude! Nedtællingen til Foghs exit er startet!

Det skyldes blandt andet de hundredtusinder af danskere, som er modstandere af dansk krigsdeltagelse. De er eksempelvis repræsenteret af fredsvagten, som fra dag ét, da Danmark besluttede at indtræde i koalitionen mod Afghanistan, og hver eneste dag siden hen har stået *vagt for freden* foran krigsforbryderne inden for Christiansborgs tykke mure. De er repræsenteret af mange grupperinger og bevægelser, der er imod denne forbrydelse på forbrydelse – af historiske dimensioner. Netop *Græsrodderne* i den aktive del af fredsbewægelsen skal tillægges stor kredit for Foghs påbegyndte tur i kanvassen.

Den faglige venstresocialdemokratiske sump, der først og fremmest er samlet i ledelsen af Fagligt Ansvar og personificeret af blandt andre Anders Olesen (TIB), Finn Sørensen (Bryggeriarbejderne/3F Industri og Service), Christian Juhl (3F-Silkeborg) med flere, har absolut ingen del i den ære.

De unge og uddannelsessøgende manifesterede sig den 17. maj via antal, vrede, mangfoldighed og ikke mindst tro og håb på, at det kan lade sig gøre at vinde kampen for velfærden.

Det var netop *disse* unge, der *ikke* lod sig omklamre af Helle Thorning-Schmidt, der på dagen skammelig påstod, at demonstrationerne i deres indhold var en opbakning til Socialdemokraternes politik. Det var netop *disse* unge, der krævede at ville fortsætte kampen, efter at fagbevægelsen med venstresumpen – efter 17. maj – havde forrådt de unges krav, da Socialdemokraterne indgik *velfærdsforliget*

med Fogh. Et forlig, som også betød drastiske og principielle nedskæringer på pensionen og efterlønsordningen! Den åd venstresumpen også!

Det var netop *disse* unge, som uden fagbevægelsen og dens venstresump, der havde fravalgt dem, deres krav og specielt deres aktiviteter, formåede at fastholde og opbygge en bevægelse, som ved Folketingets åbning skulle markeres.

I 11. time måtte Socialdemokraterne, fagbevægelsen og venstresumpen anerkende realiteterne, hvorfor de spillede med og forsøgte at tage al æren, selvom de *intet* havde eller har fortjent.

Men de har forstået én ting: Fogh er groggy. Det er nu kun et spørgsmål om tid. Folkets græsrodder har været en afgørende faktor for, at vi ikke nødvendigvis behøver at vente på Foghs afgang ved næste valg. Situationen har fremtunget muligheden for en fremskudt afklapsning: *Ud af ringen, Fogh! Og ind i retssalen, din krigsforbryder!* (Det ville i øvrigt klæde sumpen af SF'ere og Enhedslistefolk at kræve Fogh for en krigsforbryderdomstol).

Men Fogh *er* groggy – og i modsætning til, hvad den faglige venstresump har forklaret, så *kan* han afsættes i (u)tide, altså inden næste valg. Det har de også erfaret, så nu har spidserne for de 'socialistiske' partier – repræsenteret i Folketinget – nu for første gang fundet sammen ved en paneldebat, i hvert fald i fagligt regi, siden Fogh tiltede Nyrup.

Man kan forestille sig julelysene i øjnene på de ledende kræfter i Fagligt Ansvar. Fryd og gammen. Lykkelig må den være, som efter årevis med hårdt slid oplever, at Helle Thorning-Schmidt, Villy Søvndal og Jørgen Arbo-Bæhr sidder ved samme bord for

blandt andet at diskutere det helligste: *Det røde kabinets muligheder.*

Ifølge Fagligt Ansvars egen hjemmeside var debatten da også det rene juleevangelium:

- Som partierne selv konstaterede på mødet, så er der mere, de er enige om, end der skiller. Så nu handler det i høj grad om, at fagbevægelsen og de mange andre grupper, som har sat sig i bevægelse for bedre velfærd, får samlet sig og får formuleret ønsker og krav til fremtidens samfund, udtalte Anders Olesen, formand for TIB 27.

Finn Sørensen, næstformand i 3F Industri og Service, var taktisk set mere klogelig afdæmpet i euforien:

- Alle tre skal øve sig noget mere i at svare på, hvad det er de konkret vil samles om. Det er der mange, der gerne vil vide.

Kendsgerningerne er imidlertid, at Fagligt Ansvar i tre-fire år har hængt faglige aktivister op i en opgave med at udforme en politisk platform for angiveligt med den i baglommen at kunne smede lænkerne til et 'rødt kabinet' på baggrund af pres fra neden – mobiliseret politisk omkring platformen.

Platformen har ingen appel. Den var til lejligheden gemt væk! Virkeligheden viser os i dens grusomhed, at Socialdemokraterne netop har vedgået sig et slemt, slemt reaktionært såkaldt *velfærdsforlig*, der er alt andet end velfærd. For få år siden indgik de et reaktionært arbejdsmarkedsforlig med Fanden selv, Claus Hjort Frederiksen.

Erfaringerne fortæller os, at netop SF og Enhedslisten var det parlamentariske sikkerhedsnet, da Nyrup med hård hånd fra 1992-2001 skar i dagpengene, brød sin egen udstukne garanti om ikke at forringe efterlønsordningen, sendte Danmark i krig i Bosnien med meget meget mere.

Hvor mange år endnu skal vi plages af dogmet om et 'rødt kabinet'? **FJ**